

Αριστερό Ρεύμα

Η ιδρυτική διακήρυξη του 1ου Συνεδρίου του Αριστερού Ρεύματος

**ΓΙΑ ΕΝΑ ΛΑΪΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΝΗΜΟΝΙΩΝ, ΓΙΑ ΤΗ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ.**

Το Αριστερό Ρεύμα ανοίγει ένα δεύτερο κύκλο της λειτουργίας και δράσης του με τη **μετατροπή του από ιδεολογικοπολιτική τάση** στα πλαίσια του ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ και αργότερα του ΣΥΡΙΖΑ για 23 χρόνια και της ΛΑΕ το τελευταίο ενάμιση χρόνο **σε πολιτική οργάνωση**.

Οι λόγοι γι' αυτή τη μετεξέλιξη του Αριστερού Ρεύματος σε πολιτική οργάνωση διατυπώθηκαν με σαφήνεια στην απόφαση της συνδιάσκεψής του τον Απρίλη του 2016. Αυτή κυρίως γίνεται, ώστε το ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΡΕΥΜΑ να μπορέσει με πιο αποτελεσματικό τρόπο να συμβάλλει στην ανάπτυξη των εργατικών και λαϊκών αγώνων, στην ενδυνάμωση της ΛΑΪΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ, στην προώθηση της εναλλακτικής πρότασής της για μία Ελλάδα κυρίαρχη, με εθνικό νόμισμα, χωρίς μνημόνια λιτότητας, και για τη συγκρότηση ενός πολιτικού, κινηματικού και εκλογικού μετώπου των αριστερών και αντιμνημονιακών δυνάμεων στη βάση κοινού ριζοσπαστικού προγράμματος. Η Αριστερά της εποχής μας στην Ελλάδα των Μνημονίων, στην Ευρώπη της κρίσης, σ' έναν κόσμο που αλλάζει ριζικά χρειάζεται μια ουσιαστική επαναθεμελίωση, για να συναντηθεί με τις ανάγκες, της αγωνίες και τα υπόγεια ρεύματα αντίστασης του κόσμου της εργασίας. Επαναθεμελίωση προγραμματική, κινηματική, πολιτική και ιδεολογική!

Επαναθεμελίωση επαναστατική, που θα της επιτρέψει να ξαναπιάσει το νήμα των σύγχρονων κοινωνικών αναγκών, των νέων μεγάλων αιτημάτων και των νέων σύγχρονων προκλήσεων και να θέσει σε κίνηση, στηριγμένη πρώτα απ' όλα στον κόσμο της μισθωτής εργασίας, ένα νέο σχέδιο μεγάλων ανατροπών με κατεύθυνση τον σοσιαλισμό του 21ου αιώνα.

Η μεγάλη εμπειρία αγώνων, μεγάλων κατακτήσεων και διαψεύσεων, επιτυχιών και αποτυχιών μας οπλίζει με πείσμα. Η αριστερά που θέλουμε να οικοδομήσουμε, θα δοκιμαστεί στις νέες συνθήκες. Ένας κύκλος έκλεισε με την ολέθρια, μνημονιακή συνθηκολόγηση του ΣΥΡΙΖΑ, ένας νέος κύκλος ανοίγει για την επανίδρυση της αριστεράς. Το Αριστερό ρεύμα φιλοδοξεί να υπηρετήσει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο αυτή την προσπάθεια.

1. ΝΕΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΝΑΤΡΟΠΕΣ ΣΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

Ρήγματα στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και την αμερικανική ηγεμονία

Οι τελευταίες εξελίξεις καταδεικνύουν ότι διαμορφώνονται νέες τάσεις και μεγάλες ανατροπές στο σύγχρονο καπιταλισμό, οι οποίες τροποποιούν τους όρους πάλης της εργατικής τάξης και των δυνάμεων της Αριστεράς στο εθνικό και στο παγκόσμιο πλαίσιο.

Η χρονιά που πέρασε ήταν πυκνή σε πρωτόγνωρες εξελίξεις, οι οποίες προκάλεσαν σοβαρές αμφισβητήσεις στο διεθνές σύστημα της υπό αμερικανική ηγεμονία νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, που εδραιώθηκε μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης. Η επικράτηση του Ντόναλντ Τραμπ στις ΗΠΑ, η νίκη του Brexit, το σοβαρό πλήγμα εναντίον του Ρέντσι στο ιταλικό δημοψήφισμα, η αποσταθεροποίηση και υπαρξιακή κρίση της ευρωζώνης αλλά και της ΕΕ και η ενίσχυση του ρωσικού παράγοντα στη Μέση Ανατολή ήταν οι κυριότερες από τις ανατροπές που έφερε το 2016, πιστοποιώντας ότι το κατά Φουκουγιάμα «τέλος της Ιστορίας»- ο κόσμος της μιας Αγοράς, της μιας Υπερδύναμης και της Μίας Σκέψης- αμφισβητείται στην πραγματική ζωή από τις ίδιες τις οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις.

Οι ρίζες των αποσταθεροποιητικών φαινομένων πρέπει να αναζητηθούν πρωτίστως στην οικονομική καχεξία και τις εντεινόμενες ανισορροπίες του διεθνούς καπιταλισμού. Η οξυτάτη κρίση του 2008-9 δεν έδωσε τη θέση της σε μια νέα περίοδο δυναμικής ανάπτυξης, όπως τυπικά συμβαίνει στους οικονομικούς κύκλους. Στις περισσότερες μητροπολιτικές χώρες η ανάπτυξη παραμένει αναιμική και τα δομικά προβλήματα (χρόνια μαζική ανεργία, έκρηξη των ανισοτήτων, τράπεζες- ζόμπι, διόγκωση του δημόσιου και ιδιωτικού χρέους, επενδυτική απεργία, παραγωγική στασιμότητα) στοιχειώνουν άλυτα. Αυτό που ξεκίνησε ως κρίση του χρηματοπιστωτικού, αγγλοσαξωνικού καπιταλισμού, μεταλλάχθηκε σε πρώτο χρόνο σε παγκόσμια κρίση χρέους, ύστερα σε κρίση της ευρωζώνης και σήμερα σε προϊούσα κρίση των αναδυόμενων οικονομιών, με τάση να εξελιχθεί σε γενικευμένη, δομική κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού.

Σ' αυτό το περιβάλλον, ούτε οι κυρίαρχοι μπορούν να κυβερνούν και να αναπαράγονται όπως πριν, ούτε οι κυριαρχούμενοι αντέχουν να ζουν και να κυβερνώνται όπως πρώτα. Μεταξύ των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων κερδίζει έδαφος το πνεύμα του «ο σώζων εαυτὸν σωθήτω», της εξαγωγής της κρίσης στον διπλανό, των ακήρυκτων εμπορικών πολέμων. Οι δύο μεγάλες πολιτικές ανατροπές στην τελευταία παγκόσμια υπερδύναμη και την προκάτοχό της ανέδειξαν τον βαθύ διχασμό που διατρέχει ακόμη και τον σκληρό πυρήνα των κέντρων εξουσίας, από τη Wall Street και το City μέχρι τη CIA και το FBI: στη μια πλευρά παρατάσσονται οι κοσμοπολίτικες δυνάμεις του «ακραίου Κέντρου», που προσπαθούν να διασώσουν το παλιό υπόδειγμα της νεοφιλελεύθερης Pax Americana και στην άλλη το νέο, ανερχόμενο ρεύμα του δεξιού (ή και ακροδεξιού) εθνικισμού- λαϊκισμού και στην ουσία ενός συγκρουσιακού ιμπεριαλιστικού εσωτερικού προστατευτισμού. Πρόκειται για ένα πραγματικό **εμφύλιο** πολιτικό πόλεμο εντός των ΗΠΑ και για μια σκληρή αντιπαράθεση μεταξύ **ΗΠΑ** από τη μια και **Γερμανίας** και **Κίνας** από την άλλη.

Το δεύτερο αυτό ρεύμα, που ξεκινάει από τον Τραμπ, τον Τζόνσον και τον Φιγίον για να φτάσει μέχρι τη Λεπέν, τον Φαράζ και τον Βίλντερς, προσπαθεί να απαντήσει στα συσσωρευόμενα αδιέξοδα της καπιταλιστικής συσσώρευσης και της αστικής ηγεμονίας με μια νέα σύνθεση: καθώς δεν μπορεί να απαντήσει στα καιρία οικονομικά συμφέροντα των λαϊκών στρωμάτων, προσπαθεί να τα προσεταιριστεί ποντάροντας στα ζωώδη ένστικτα, κολακεύοντας τον σωβινισμό,

υποθάλλοντας την ξενοφοβία και τους «πολιτιστικούς πολέμους» απέναντι στις μειονότητες. Αυτό το επικίνδυνο κράμα «Θατσερισμού σε μία χώρα», στην οικονομική πολιτική και εθνικιστικής-φυλετικής- θρησκευτικής ψύχωσης στα κοινωνικά θέματα μεταμφιέζεται ως «εξέγερση εναντίον του κατεστημένου», ενώ δεν αποτελεί παρά ακραία αντιδραστική παραλλαγή του, όπως μαρτυρά και η πιο επιπόλαια ματιά στην κυβέρνηση στρατοκρατών- ολιγαρχών του Ντόναλντ Τραμπ.

Το γεγονός ότι υπερσυντηρητικές και ακροδεξιές δυνάμεις παγιδεύουν μεγάλα τμήματα της κοινωνίας αυτό έχει περισσότερο σχέση με την απέχθεια των πολιτών απέναντι στις παραδοσιακές δυνάμεις των πολιτικών συστημάτων και στην αδυναμία της αριστεράς και των κινημάτων να δώσουν εναλλακτική διέξοδο σε προοδευτική κατεύθυνση. Παρόλα αυτά, σημαντικά τμήματα των λαϊκών στρωμάτων, ακόμη και σε μητροπολιτικές δυνάμεις του διεθνούς καπιταλιστικού συστήματος αναζητούν λυτρωτική διέξοδο προς τα αριστερά, όπως έδειξε το αναπάντεχο μαζικό ρεύμα υπέρ της προοδευτικής πολιτικής καμπάνιας του Μπέρνι Σάντερς στις ΗΠΑ και τα καθόλου αμελητέα αριστερά, ριζοσπαστικά ρεύματα σε Γαλλία και Ιταλία.

Εκείνο που επιδιώκει ο Τραμπ και οι μονοπωλιακοί κύκλοι που τον στηρίζουν δεν είναι το καθολικό ξήλωμα της “παγκοσμιοποίησης”, αλλά η επαναδιαπραγμάτευση των όρων της, προς όφελος του αμερικανικού κεφαλαίου. Κάτι ανάλογο με την επαναδιαπραγμάτευση που πέτυχε ο Ρίγκαν, στη δεκαετία του 1980, σε βάρος της Ιαπωνίας και της Δυτικής Ευρώπης, με τη Συμφωνία της Πλάζα. Στο πλαίσιο αυτής της επαναδιαπραγμάτευσης όντως ενδιαφέρεται για μια ορισμένη αναστύλωση της βιομηχανικής παραγωγής στο εσωτερικό των ΗΠΑ, όπως και για την αναστύλωση των φθαρμένων υποδομών τους, ώστε η ανάπτυξη του αμερικανικού καπιταλισμού να γίνει πιο ευσταθής και “υγιής”. Θα το επιδιώξει, όμως, με μια ταυτόχρονη πολιτική... «κινεζοποίησης» της αμερικανικής εργατικής δύναμης, για την οποία προδιαθέτει ήδη η πρώτη πράξη της προεδρίας του, η έναρξη αποδόμησης της μεταρρύθμισης Ομπάμα στο σύστημα υγείας.

Αυτό τον κόσμο επαγγέλλεται ο Τραμπ με τη νέα στρατηγική του, βλέποντας πως οι ΗΠΑ κινδυνεύουν να **ηττηθούν** και να χάσουν τα πρωτεία και την ιμπεριαλιστική ηγεμονία στον σημερινό κόσμο – τέρας της «παγκοσμιοποίησης» των αγορών – που οι ίδιες κατ’ εξοχήν γέννησαν.

Η επόμενη περίοδος θα είναι μια φάση μεγάλης αβεβαιότητας, όξυνσης των αντιθέσεων, έντασης των περιφερειακών ανισορροπιών.

Η κατάσταση στην **Τουρκία** μετά το πραξικόπημα και την δημιουργία ενός άκρως αυταρχικού κράτους από τον Ερντογάν καθώς και την μεγαλοϊδεατική και αναθεωρητική των ισχυουσών συνθηκών και συνόρων ρητορική του, δημιουργεί νέες εντάσεις και μπορεί να οδηγήσει σε τυχοδιωκτισμούς και σε αποσταθεροποίηση όλης της περιοχής.

Αυτή η εξέλιξη δυσχεραίνει την εξεύρεση δίκαιης και λειτουργικής λύσης στο κυπριακό για μία **Κύπρο** ενιαία, κυρίαρχη, ανεξάρτητη, χωρίς ξένους στρατούς, στρατιωτικές βάσεις και εγγυήτριες δυνάμεις, με διασφαλισμένα πλήρως τα δικαιώματα όλων των λαών της και απαιτεί μια αποφασιστική στάση στα πλαίσια του διεθνούς δικαίου και την ανάγκη συνεργασίας και ασφάλειας στην περιοχή.

Όσον αφορά τις εξελίξεις στη **ΣΥΡΙΑ**, το ΑΡ, λαμβανομένων υπόψη των εξελίξεων που έχουν διαμορφωθεί, υποστηρίζει από άποψη αρχών μία **πολιτική λύση Δημοκρατίας**, με διάλογο όλων των πλευρών, ενάντια σε ιμπεριαλιστικές λογικές συνέχισης του πολέμου, των ξένων επεμβάσεων, αποδιάρθρωσής της και αλλαγής συνόρων. Αυτή θεωρούμε ως αναγκαία αφετηρία για μια **ειρηνική διέξοδο**, που πρέπει να συνδυαστεί με πραγματικές **δημοκρατικές εξελίξεις**, πλήρη κατοχύρωση όλων των δικαιωμάτων των εθνοτήτων και μειονοτήτων και φυσικά την απεξάρτηση από όλες τις παραλλαγές ιμπεριαλιστικής κηδεμονίας.

Το ΑΡ θεωρεί ότι στον αυταρχισμό των κυβερνήσεων και τη βαρβαρότητα των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, πολέμων και ανταγωνισμών πρέπει να αντιτάξουμε τον **κοινό αγώνα των λαών** για δημοκρατία, ελευθερία και ειρήνη και την **ενίσχυση της αλληλεγγύης** στους λαούς που αγωνίζονται για τα δικαιώματά τους και κυρίως, όσον αφορά την περιοχή μας, στους **αγώνες των Κούρδων**. Επίσης ότι αυτός ο κοινός αγώνας περνάει μέσα από την **πάλη κατά του ιμπεριαλισμού**, την προσπάθεια για ρήξη με όλο το πλέγμα των ιμπεριαλιστικών οικονομικών, πολιτικών και στρατιωτικών επεμβάσεων και πρακτικών.

Το ΑΡ επισημαίνει επίσης την ανάγκη δημιουργίας ενός **φιλειρηνικού κινήματος** και στη χώρα μας και διεθνώς σε αντιπαράθεση με τις ψυχροπολεμικού τύπου αποφάσεις του ΝΑΤΟ, ιδιαίτερα στην τελευταία σύνοδο του στην Βαρσοβία. Ταυτόχρονα η χώρα μας πρέπει να κινηθεί στα πλαίσια μίας πολυδιάστατης εξωτερικής πολιτικής ισότιμων διεθνώς και οικονομικών σχέσεων.

Εάν η νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση δεν ξεπεραστεί με όρους αριστερής ριζοσπαστικής πρότασης αλλά τερματιστεί ή αναμορφωθεί μ' ένα συγκρουσιακό ιμπεριαλιστικό οικονομικό προστατευτισμό, όπως αυτόν που διεκδικεί ο Τραμπ, τότε είναι, σχεδόν, βέβαιο, ότι ο κόσμος θα συνεχίσει να γίνεται όλο και πιο **ανταγωνιστικός**, πιο **συγκρουσιακός**, πιο **άδικος**, πιο **άγριος** και πιο **επιθετικός**.

Η αριστερά χρειάζεται να αντιμετωπίσει τα νέα αυτά φαινόμενα με ένταση της αντιιμπεριαλιστικής και της ταξικής πάλης σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, με σταθερό μέτωπο απέναντι στην ακροδεξιά και το νεοφιλελευθερισμό, δημιουργώντας πλατειές κοινωνικές συμμαχίες και πολιτικά μέτωπα ανατροπής των νεοφιλελεύθερων-νεοσυντηρητικών πολιτικών σε εθνική, ευρωπαϊκή και παγκόσμια κλίμακα.

2. ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΤΑΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ο καπιταλισμός βιώνει μια μεγάλη κρίση, η οποία έχει οδηγήσει σε απίστευτες αρνητικές αλλαγές τη ζωή των ανθρώπων, στην ακύρωση θεμελιωδών κοινωνικών δικαιωμάτων στις αναπτυγμένες χώρες. Η παγκόσμια οικονομία μοιάζει δύσκολο να κινηθεί με ρυθμούς βιώσιμης ανάπτυξης. Η απειλή μιας νέας οικονομικής κρίσης επανέρχεται. Η αναδιανομή εισοδημάτων έχει δημιουργήσει τεράστιες ζώνες φτώχειας. Το περιβάλλον καταστρέφεται στο όνομα του κέρδους. Ο καπιταλισμός λειτουργεί σαν τον Μολώχ που σφαγιάζει τους πάντες και τα πάντα στο δίαβα του. Ακυρώνει ακόμη και θεμελιώδεις αρχές και κατακτήσεις των αστικών επαναστάσεων. Υπονομεύει τη δημοκρατία. Προκαλεί καταστάσεις έκτακτων αναγκών, που σε πολλές χώρες ακυρώνουν κάθε έννοια εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας. Γίνεται όλο και πιο επιθετικός, αναπτύσσοντας στους κόλπους του τη Λερναία Ύδρα της ακροδεξιάς και συχνά του νεοναζισμού και τους νεοφασισμό, που αποτελούν την πιο βίαιη και αποκρουστική του όψη. Ο Αμερικάνικος αλλά και ο

ιμπεριαλισμός της ΕΕ συνιστούν τη μεγαλύτερη και πιο επικίνδυνη απειλή για τους λαούς. Οι ιμπεριαλιστικοί πολεμικοί τυχοδιωκτισμοί και οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις συχνά καλλιεργούν και ενθαρρύνουν, ιδίως στην ευρύτερη Μέση Ανατολή, τον θρησκευτικό φανατισμό και βάρβαρα τρομοκρατικά αντίποινα, προκαλώντας ένα φαύλο κύκλο και ένα πολύπλοκο μείγμα διαρκούς και κλιμακούμενης έντασης που απειλεί την ανθρωπότητα.

Η αριστερά του 21ου αιώνα χρειάζεται να αγωνιστεί με μεγαλύτερη δύναμη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον καπιταλισμό και να προβάλλει ακόμα πιο πειστικά μία εναλλακτική προοδευτική βιώσιμη πρόταση σε σοσιαλιστική κατεύθυνση. Τα θέματα του πολέμου και της ειρήνης, της μετανάστευσης, της διεθνούς ασφάλειας και συνεργασίας, του εκδημοκρατισμού της διεθνούς ζωής, της τήρησης του διεθνούς δικαίου, της διαγραφής των χρεών, ιδίως στις υπερχρεωμένες πλέον αδύνατες και σε κρίση χώρες, της αντιμετώπισης της νεοαποικιοκρατίας, της προστασίας του περιβάλλοντος είναι εξαιρετικά επίκαιρα. Η αλλαγή του ρόλου των Ηνωμένων Εθνών, η αναβάθμιση και ο προσανατολισμός τους στην κατεύθυνση υπεράσπισης των αρχών της "Αυτοδιάθεσης των Λαών" από κάθε ιμπεριαλιστική παρέμβαση και ηγεμονία, των αρχών της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας, της Ειρηνικής Συνύπαρξης, της Αλληλέγγυας Συμπεριφοράς κρατών και λαών, της διασφάλισης των κυριαρχικών δικαιωμάτων τους και της ειρήνης, παράλληλα με την κατάργηση του ΝΑΤΟ, την κατάργηση των πυρηνικών όπλων, την απομάκρυνση των στρατιωτικών βάσεων πρέπει να μπου στην ημερήσια διάταξη της αριστεράς και των κινημάτων στην περιοχή μας, την Ευρώπη και τον κόσμο.

Το αντιιμπεριαλιστικό, **φιλειρηνικό** και **αντιπολεμικό κίνημα** πρέπει να αποκτήσει νέα πνοή. Πρέπει να αναχαιτιστούν επίσης οι διατλαντικές συμφωνίες (*TTIP, CETA, TiSA*) και να ενισχυθεί ένα **διπλό μέτωπο** τόσο κατά της νεοφιλελεύθερης «παγκοσμιοποίησης» των αγορών όσο και ενάντια στον ιμπεριαλιστικό ηγεμονικό οικονομικό προστατευτισμό, με στόχο μια νέα δίκαιη ρύθμιση των διεθνών οικονομικών σχέσεων, που θα εγγυάται την ισότιμη διεθνή συνεργασία στη βάση της δικαιοσύνης και των αμοιβαίων συγκλίσεων.

Για την Αριστερά, η σύγκρουση με τον ολοκληρωτικό καπιταλισμό της παγκοσμιοποίησης, της χρηματοποίησης και του νεοφιλελευθερισμού δεν προϋποθέτει απόσυρση από τον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας και φαντασική αναδίπλωση στο μικρό μας έθνος- κράτος. Ασφαλώς, για κάθε λαό, και ειδικά για τον ελληνικό λαό, που υποφέρει από τον ζυγό του χρέους και της Μνημονιακής επιτροπείας, η αποκατάσταση της δημοκρατικής, εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας αποτελεί την πρώτη προϋπόθεση για κάθε βήμα κοινωνικής αλλαγής. Όχι όμως με μια ανεδαφική λογική οικονομικής αυτάρκειας ή, ακόμη χειρότερα, εμπορικών πολέμων με άλλες χώρες, αλλά ενταγμένη σε μια στρατηγική ισότιμης οικονομικής συνεργασίας στην περιοχή μας, τα Βαλκάνια, τη Μεσόγειο, την Ευρώπη και τον κόσμο, ανάμεσα σε ελεύθερα ανεξάρτητα, δημοκρατικά έθνη κυρίαρχων λαών.

3. ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ 21ο ΑΙΩΝΑ. ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟΧΟΣ.

Οι σύγχρονες καπιταλιστικές κρίσεις που κοπάζουν μόνο για να προσλάβουν μακρόσυρτο χαρακτήρα ή για να εμφανιστούν γρήγορα ξανά και πιο έντονα, δημιουργούν το έδαφος και τις δυνατότητες για την όξυνση της ταξικής πάλης. Ο καπιταλισμός για να αναπαραχθεί χρειάζεται είτε νέους γεωγραφικούς χώρους (αλλά σήμερα έχει αποικίσει σχεδόν ολόκληρη τη Γη) είτε νέα πεδία άσκησης κερδοσκοπικής δραστηριότητας, είτε την καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων-

ασθενών κεφαλαίων και “πλεονάζοντος” εργατικού δυναμικού- με τον οικονομικό πόλεμο διαρκείας που έχουν εξαπολύσει οι κυρίαρχες τάξεις, ή και με “κανονικούς” πολέμους, σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα από τη σημερινή. Για να διατηρήσει ένα επίπεδο κερδοφορίας, που του δίνει αυτή την ικανότητα αναπαραγωγής, το πολυεθνικό κεφάλαιο μετατρέπεται και συγκεντροποιείται όλο και περισσότερο σε χρηματιστικό κεφάλαιο, αυξάνει την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης, εισάγει στην εμπορευματική διαδικασία τομείς κοινής ωφέλειας και δημοσίων αγαθών, προχωρεί σε αρπαγή της δημόσιας περιουσίας αλλά και της περιουσίας των λαϊκών στρώματων, εξαντλεί και καταστρέφει τη φύση. Αυτή η διαδικασία το φέρνει σε αντίθεση όχι μόνο με τον παραδοσιακό του αντίπαλο, την εργατική τάξη, αλλά και με όλο και πιο πλατιά μεσαία στρώματα, ενώ οξύνονται παράλληλα οι ενδομονοπωλιακές και ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις. Επιβιώνει μόνο υπονομεύοντας τις δύο βασικές πηγές παραγωγής πλούτου, την εργασία και τη φύση, εξασθενίζοντας έτσι τις προοπτικές της ίδιας της μακροπρόθεσμης αναπαραγωγής του.

Ο διεθνής καπιταλισμός έχει εξελιχθεί σε ένα σύστημα, που συνιστά ένα τεράστιο εμπόδιο στην πρόοδο της ανθρωπότητας. Συνεπώς δημιουργείται εκ των πραγμάτων χώρος για την σύγχρονη κομμουνιστική και ριζοσπαστική αριστερά να θέσει ζητήματα που συνδέονται με την αναγκαιότητα και την δυνατότητα του σοσιαλισμού.

Για το Αριστερό Ρεύμα ο σοσιαλισμός – η πρώτη φάση μιας ενιαίας πορείας προς μία ανώτερη αταξική κοινωνία, την κομμουνιστική κοινωνία – είναι ταυτόσημος με την ελευθερία, την εργατική λαϊκή συμμετοχή σε όλα τα επίπεδα και μια ανώτερη ποιοτικά μορφή δημοκρατικής διακυβέρνησης, μιας εξουσίας του εργαζόμενου λαού, όπου θα υπάρχει ένας συνδυασμός αντιπροσωπευτικής και άμεσης δημοκρατίας. Μ’ ένα κράτος απαλλαγμένο από την κυριαρχία και τα συμφέροντα της αστικής τάξης, δομημένο μακριά από αυταρχικές και γραφειοκρατικές λογικές, όπου με την ηγεμονία της εργατικής τάξης και των συμμάχων της, οι πολίτες θα συμμετέχουν ενεργά και ισότιμα στην διεύθυνση των υποθέσεων που τους αφορούν. Με ένα κράτος τέλος που προορίζεται και θα βρίσκεται σε μια ιστορική διαδικασία μαρασμού του, στην λογική της αυτοκυβέρνησης και αυτοδιεύθυνσης των πολιτών – παραγωγών. Αυτή η διαδικασία δεν υποκαθίσταται από τις αυθεντίες κομμάτων, που διαμεσολαβούν στο όνομα των εργαζομένων ούτε μονοσήμαντα από κρατικές πολιτικές και “φωτισμένες” γραφειοκρατίες.

Σοσιαλισμός σημαίνει: ένα τεράστιο βήμα για την κατάργηση εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, κοινωνική ιδιοκτησία των βασικών μέσων παραγωγής, αυτοδιαχείριση των εργαζομένων, ένας νέος τρόπος παραγωγής, νέες παραγωγικές σχέσεις, μείωση του χρόνου μισθωτής εργασίας χωρίς μείωση των αποδοχών, νέοι ορίζοντες παιδείας και πολιτισμού, που θα επιτρέπουν μια πιο ευρύτερη, ταχύτερη και με νέους ανθρώπινους και οικολογικούς όρους ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και της κοινωνικής παραγωγικότητας.

Η εμπειρία μας δείχνει ότι ο σοσιαλισμός δεν θα προκύψει ως αποτέλεσμα μιας μοναδικής επαναστατικής στιγμής, ούτε ως συνέπεια της αναμονής της οικονομικής κατάρρευσης του καπιταλισμού, αλλά ως επιστέγασμα πολλών σύνθετων και νικηφόρων ταξικών συγκρούσεων, οι οποίες κάποια στιγμή θα θέσουν στην ημερήσια διάταξη την αποφασιστική ρήξη με την αστική εξουσία και τον ιμπεριαλισμό. Τα μέχρι τώρα εγχειρήματα σοσιαλιστικής οικοδόμησης δεν μπόρεσαν να συνεχιστούν και συνεπώς δεν υπάρχει κάποια επιτυχής εμπειρία για τον δρόμο μετάβασης, και το περιεχόμενο του σοσιαλιστικού μέλλοντος, τον οποίο θα μπορούσαμε να αξιοποιήσουμε δημιουργικά στη στρατηγική μας. Υπάρχει όμως μια πλούσια ιστορική πείρα από τα

επιτεύγματα και τα λάθη των επαναστατικών εγχειρημάτων, που ανέτρεψαν το ζυγό του κεφαλαίου και επιχείρησαν τον μεγαλύτερο κοινωνικό μετασχηματισμό στην ιστορία του ανθρώπινου πολιτισμού.

Αυτό που φαίνεται ως αναγκαίο είναι ότι ο σοσιαλισμός δεν θα είναι το μοναχικό ταξίδι μιας χώρας με όρους καπιταλιστικής περικύκλωσης, αλλά μια προσπάθεια, που θα έχει μεν εθνική αφετηρία, αλλά η επιτυχής ολοκλήρωσή της προϋποθέτει επαναστατικές ανατροπές σε μεγάλη ομάδα χωρών σε ευρύτερες γεωγραφικές περιοχές, στο δρόμο της νικηφόρας ανάδειξης του σοσιαλισμού σε νέο παγκόσμιο σύστημα.

4. ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Η Αριστερά του 20ου αιώνα γνώρισε μια θυελλώδη πορεία με μεγάλες επαναστάσεις, ηρωικούς αγώνες, ανυπέβλητες θυσίες και μεγάλη συνεισφορά σε ιστορικές κατακτήσεις των εργαζομένων. Από τη θυελλώδη αυτή πορεία δεν έλειψαν, όμως, μεγάλες στιγμές και περίοδοι, σε εκείνη ή την άλλη χώρα, από τις οποίες πρέπει να αντλήσουμε βαθύτερα διδάγματα προς αποφυγή.

Μετά την κατάρρευση των χωρών του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού», οι οποίες απέτυχαν να οικοδομήσουν μια γνήσια σοσιαλιστική πορεία και κατέρρευσαν, επιταχύνθηκε μια πορεία υποχώρησης και κρίσης όλων των ρευμάτων του κομμουνιστικού και αριστερού κινήματος, πράγμα που είχε άκρως αρνητική επίδραση στους ταξικούς κοινωνικούς αγώνες, στις κατακτήσεις των εργαζομένων και στις παγκόσμιες εξελίξεις. Ο νεοφιλελευθερισμός, που πέρασε στην αντεπίθεση, παρά τις κρίσεις του, κυριάρχησε ως μορφή διαχείρισης του καπιταλισμού και άνοιξε μια πορεία ακύρωσης και εκμηδένισης των κατακτήσεων των εργαζομένων που είχαν κερδηθεί από την άνοδο της δύναμης των συνδικάτων και με σκληρούς ταξικούς αγώνες, οι οποίοι υποβοηθούντο σημαντικά από την ισχυρή παρουσία και άνοδο και από την ύπαρξη του αντίπαλου δέους, που αντιπροσώπευαν -ανεξάρτητα του χαρακτήρα τους - οι χώρες του λεγόμενου υπαρκτού σοσιαλισμού.

Η αποϊδεολογικοποίηση και η υποχώρηση της ταξικής πάλης σε ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο στη δεκαετία του 1990 είχε βαθιές αρνητικές συνέπειες, όμως, τα νέα κινήματα που δημιουργήθηκαν μέσα από τα κοινωνικά φόρα σε ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο με αιτήματα κατά της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, η εμπλοκή των συνδικάτων, η ανάκαμψη συχνά των ταξικών αγώνων, η ανάδυση νέων ριζοσπαστικών πολιτικών ρευμάτων, δημιούργησαν σταδιακά νέους καλύτερους όρους πάλης και μια αυτοπεποίθηση στο τραυματισμένο λαϊκό κίνημα. Η αμφίδρομη σχέση που διαμόρφωσαν αυτά τα κινήματα με τμήματα της αριστεράς, τα βοήθησε να «ξαναμπούν στο παιχνίδι» και να ριζοσπαστικοποιηθούν με όρους κοινωνίας. Νέα πειράματα δημιουργήθηκαν, κυρίως στη Λατινική Αμερική, από ριζοσπαστικές και αριστερές δυνάμεις (Βενεζουέλα, Βολιβία, Ισημερινός, Αργεντινή, Βραζιλία), τα οποία φανέρωσαν αρχικά μια νιοή αλλαγών, ενώ στην πορεία αντιμετώπιζον δυσκολίες και υποχωρήσεις, με εξαίρεση τη Βολιβία.

Στην Ευρώπη δημιουργούνται ρήγματα στις κυρίαρχες αντιλήψεις, το brexit εντείνει την κρίση και τις τάσεις αποδιάρθρωσης της ΕΕ ,ενισχύονται η αμφισβήτηση της ΕΕ από τους πολίτες όσο και η επιρροή δυνάμεων της αριστεράς ιδιαίτερα στο νότο (Πορτογαλία, Ισπανία) και παρά την

ταπεινωτική συνθηκολόγηση και μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ που έγινε στην Ελλάδα –η οποία είχε επιπτώσεις και σε αυτές τις χώρες- υπάρχουν σοβαρές δυνατότητες ανάπτυξης της πάλης και σε πολιτικό επίπεδο κατά του νεοφιλελεύθερου μοντέλου. Αρνητικό και εξαιρετικά επικίνδυνο γεγονός συνιστά η ενίσχυση των ακροδεξιών και ξενοφοβικών δυνάμεων στην Ευρώπη

Η σύγχρονη ριζοσπαστική και ανατρεπτική αριστερά, μακριά από τις βεβαιότητες του παρελθόντος, χρειάζεται να κάνει ένα νέο ξεκίνημα, εντείνοντας τις μάχες στο σήμερα, αναζητώντας τα κομβικά μεγάλα αιτήματα αλλά και το σχέδιο για ένα βιώσιμο, παραγωγικό, αποτελεσματικό, αποδοτικό και δίκαιο οικονομικό προοδευτικό και σοσιαλιστικό υπόδειγμα, που θα την κάνουν εκ νέου απειλητική για το καπιταλιστικό σύστημα.

Η αριστερά του 21^{ου} αιώνα πρέπει να είναι αντινεοφιλελεύθερη, αντιιμπεριαλιστική, αντικαπιταλιστική, σοσιαλιστική, με δυο λόγια επαναστατική. Πρέπει να είναι, επίσης, κινηματική, δημοκρατική, αντιφασιστική, αντιρατσιστική, ενωτική, πατριωτική και διεθνοιστική. Να αναγνωρίζει την κεντρικότητα της βασικής αντίθεσης του καπιταλισμού ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία, αλλά και την ανάγκη των πιο πλατιών πολιτικών και κοινωνικών συμμαχιών για την ανατροπή και ταυτόχρονα των πιο πλατιών συμπράξεων στην αγωνιστική αντιμετώπιση των παλιών και νέων αντιθέσεων που αφορούν το φύλο, το περιβάλλον, τα δικαιώματα, τη δημοκρατία, τον πολιτισμό.

Η αριστερά πρέπει να ξεκινά από τα επείγοντα προβλήματα, που αφορούν τη ζωή των ανθρώπων σήμερα, και εκεί πάνω να οικοδομεί τη δράση, τις πολιτικές πρωτοβουλίες, την ιδεολογική της προσπάθεια και επίθεση. Η αριστερά πρέπει να δίνει τη μάχη των αξιών, της συλλογικότητας, της αλληλεγγύης, της ειρήνης, του αγώνα κατά της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Η αριστερά πρέπει να αναδημιουργήσει και να αναζωογονήσει το όραμα της σοσιαλιστικής κοινωνίας, να πείσει, ειδικά τις εκμεταλλεζόμενες τάξεις, ότι μπορούμε να κτίσουμε μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και να διαμορφώσουμε ένα νέο οικονομικό και παραγωγικό πρότυπο αποδοτικό, καινοτόμο, ανθρώπινο, βιώσιμο κοινωνικό και οικολογικό, το οποίο θα αποδεικνύει στην πράξη την υπεροχή του απέναντι στον καπιταλισμό σε όλους τους τομείς. Να περιγράψει όσο είναι δυνατό τους τρόπους μετάβασης σ' αυτήν την κοινωνία, καθώς και τις δομές και τη λειτουργία αυτής της κοινωνίας. Το εξεγερτικό μήνυμά της πρέπει να φέρει ξανά την εργατική τάξη, και ιδίως τη νεολαία στην πάλη για ένα νέο σοσιαλιστικό μέλλον που είναι εφικτό, γιατί βασίζεται στην αναγκαιότητα και στο δίκιο.

5. ΣΥΜΒΑΛΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ

Τα θεωρητικά σχήματα και η στρατηγική που επινόησε κάθε ένα από τα ιδεολογικά ρεύματα της κομμουνιστικής αριστεράς στο όνομα του Μαρξ, παρά τη μικρότερη ή μεγαλύτερη συμβολή του καθενός από αυτά, δεν έδωσαν επαρκείς απαντήσεις στις προκλήσεις που αντιμετώπισαν τα εργατικά κινήματα στον αναπτυγμένο καπιταλισμό. Χρειάζεται μια νέα προσπάθεια επαναθεμελίωσης της επαναστατικής θεωρίας και της στρατηγικής στις σύγχρονες συνθήκες.

Το ΑΡ έχει ως σημεία ιστορικής αναφοράς τους αγώνες του κομμουνιστικού και αριστερού κινήματος στην Ελλάδα, τις καλύτερες θεωρητικές συνεισφορές, αναλύσεις και μαρξιστικές μελέτες στη χώρα μας, την ταξική – αντιστασιακή – πατριωτική – απελευθερωτική εποποιία του ΕΑΜ – ΕΛΑΣ αλλά και τον ηρωικό αγώνα, στο οποίο υποχρεώθηκε να επιδοθεί ο ΔΣΕ κάτω από τις διώξεις του μοναρχοταγματσαφελίτικου καθεστώτος, τη δράση της Αριστεράς κατά του μετεμφυλιακού κράτους και της χούντας, το Πολυτεχνείο και τους μεγάλους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες όλης της μεταπολιτευτικής περιόδου.

Το ΑΡ βρίσκεται σε ριζική αντίθεση με ρεύματα σοσιαλδημοκρατικής, σοσιαλφιλελεύθερης διαχειριστικής πολιτικής αλλά και διαφοροποιείται από ρεύματα του ευρωπαϊκού αριστερού τόξου, τα οποία επιμένουν στην καταστροφική παραμονή στην ευρωζώνη και έχουν αυταπάτες για τον ρόλο και τον χαρακτήρα της ΕΕ.

Το ΑΡ με σαφή την αντίθεσή του στην δογματική παράδοση μέσα στο ΚΚ και έχοντας επίγνωση των ανεπαρκειών όλων των σημερινών ρευμάτων της κομμουνιστικής αριστεράς, παρακολουθεί με ενδιαφέρον τη συζήτηση, που αναπτύσσεται εδώ και χρόνια στους κόλπους αυτών των ρευμάτων του μαρξισμού και του κομμουνιστικού κινήματος. Ενδιαφέρεται ουσιαστικά για μια διαδικασία διαλόγου, αναστοχασμού και επαναστατικής ανασύνθεσης, πολιτικής και ιδεολογικής του κομμουνιστικού αριστερού κινήματος του 21^{ου} αιώνα μέσα από το ξεπέρασμα των απολύτως στεγανών ρευμάτων του.

Οι ιδεολογικοπολιτικές μας αναφορές βασίζονται στην κλασική κληρονομιά του Μάρξ και του Ένγκελς, την ιδιαίτερη συμβολή του Λένιν στο προχώρημα της μαρξιστικής σκέψης και στρατηγικής – ιδιαίτερα στον πολιτικό τομέα – και στις καινοτόμες προωθήσεις του Γκράμσι, ειδικότερα στην ανάδειξη της στρατηγικής του συνδυασμού «πολέμου θέσεων και πολέμου ελιγμών» και της απόκτησης της ηγεμονίας. Ταυτόχρονα είμαστε ανοιχτοί και θέλουμε να αξιοποιούμε κριτικά και δημιουργικά χωρίς κανέναν εκλεκτικισμό, τις καλύτερες συμβολές των διάφορων, παλαιότερων και σύγχρονων, μαρξιστικών ρευμάτων καθώς και των ρευμάτων της ανατρεπτικής αντισυστημικής οικολογικής σκέψης, έχοντας πάντα επίγνωση ότι η θεωρία δεν είναι δογματική, αλλά οδηγός για δράση, που διαρκώς πρέπει να εξελίσσεται και να αναπτύσσεται στο έδαφος των νέων δεδομένων της κοινωνικής πραγματικότητας και της συσσωρευμένης πείρας των ταξικών αγώνων.

Το ΑΡ αγωνίζεται, για να συνενωθεί η εργατική τάξη, ως πρωτοπόρα δύναμη κοινωνικής αλλαγής, με τις άλλες εκμεταλλεόμενες τάξεις και στρώματα, καθώς και τις κοινωνικές ομάδες που δέχονται διακρίσεις, καταπίεση και αποκλεισμούς, στην προοπτική ενός μεγάλου μπλοκ των δυνάμεων της εργασίας και των συμμάχων τους για το προοδευτικό και σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας.

Το ΑΡ συνθέτει τη διεθνιστική και την πατριωτική αριστερή και κομμουνιστική παράδοση, χωρίς παρεκκλίσεις είτε στην κατεύθυνση του αστικού εθνικισμού, είτε στην κατεύθυνση του αστικού κοσμοπολιτισμού. Για εμάς, η εθνική ανεξαρτησία και ακεραιότητα, η λαϊκή κυριαρχία και η πιο βαθιά δημοκρατία συνιστούν αδιαπραγμάτευτες αξίες.

Το Αριστερό Ρεύμα αναγνωρίζοντας ότι στη χώρα μας υπάρχει αναιμική προσπάθεια θεωρητικής αναζήτησης, ενώ υπολείπεται δραματικά των αναγκών το άνοιγμα ιδεολογικών μετώπων απέναντι στον νεοφιλελεύθερο καπιταλισμό, στοχεύει να συμβάλει ουσιαστικά σε αυτούς τους τομείς.

Στη χώρα μας, με στόχο τη διαμόρφωση της στρατηγικής και του μεταβατικού προγράμματος που θα ανατρέψει τον καπιταλισμό, απαιτείται η έρευνα και η ανοιχτή συζήτηση πάνω στις μεγάλες αλλαγές που έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια στο εσωτερικό των τάξεων και μεταξύ των τάξεων και ιδιαίτερα στην εργατική τάξη, στις ιδιαιτερότητες ανάπτυξης του καπιταλισμού και στη σχέση της ελληνικής αστικής τάξης με τις αστικές τάξεις των κυρίαρχων ευρωπαϊκών κρατών, τη θέση της χώρας μας στα πλαίσια του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, τον ιδιαίτερο ρόλο ορισμένων μηχανισμών στη διαμόρφωση συνείδησης και πολιτικής συμπεριφοράς των λαϊκών στρωμάτων, τις βαθύτερες αιτίες ανάπτυξης ενός ρεύματος ισοπεδωτικής αντιπολιτικής μέσα στην κοινωνία. Το ΑΡ θα συμβάλει σε συνεργασία με θεσμούς έρευνας και προώθησης της Μαρξιστικής σκέψης στην ανάπτυξη της θεωρητικής και ιδεολογικής συζήτησης, έρευνας και μελέτης πάνω σε τέτοια μεγάλα θέματα και ιδιαίτερα για την εξέλιξη των παραγωγικών δυνάμεων και παραγωγικών σχέσεων στη χώρα μας και για την ταξική διάθρωση της ελληνικής κοινωνίας. Αυτό θα μας βοηθήσει να αναδείξουμε πιο πειστικά την κύρια και τις δευτερεύουσες αντιθέσεις που κυριαρχούν στη χώρα μας και να διαμορφώσουμε μία πιο ολοκληρωμένη τακτική και στρατηγική.

Αυτό που χρειάζεται επείγοντως είναι η ανάπτυξη και δημιουργία πεδίων αντιπαράθεσης με έναν συντηρητισμό, που με διάφορους τρόπους προωθείται στην ελληνική κοινωνία, και με τα νεοφιλελεύθερα ιδεολογήματα και πρακτικές της εξιδανίκευσης της ιδιωτικής σφαίρας και της απαξίωσης κάθε τι δημοσίου και συλλογικού, της θεοποίησης του επιχειρηματικού κέρδους, της εμπορευματοποίησης των δημοσίων αγαθών και της ιδιωτικοποίησης της δημόσιας περιουσίας.

Απαιτείται επίσης ο ιδεολογικός ανταγωνισμός με τις σοσιαλδημοκρατικές εκδοχές, που αναβιώνουν με νέες μορφές. Απαιτείται η ένταση της ιδεολογικής αντιπαράθεσης με τη φασιστική πρόκληση που συγκροτεί η Χ.Α. Επίσης το θέμα της ανάπτυξης ρατσιστικών και ξενοφοβικών στάσεων σε τμήματα της κοινωνίας μας, με αφορμή και το ζήτημα του προσφυγικού – μεταναστευτικού, απαιτεί πρόσθετη και εξειδικευμένη ιδεολογική προσπάθεια.

6. ΥΠΕΡΒΑΙΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΗΤΤΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΑΝΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ, ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗΣ ΛΥΣΗΣ

Η εγκατάλειψη και ήττα τελικά του σχεδίου του ΣΥΡΙΖΑ, με ευθύνη της ηγεσίας του – με όσες αντιφάσεις, αμφισημίες και αδυναμίες είχε αυτό – δεν αποτελεί μια παρωνυχίδα ή μια παρένθεση, που θα ξεπεραστεί εύκολα και γρήγορα. Αποτελεί βαθύτερη ήττα μιας στρατηγικής μέσα στην Αριστερά, με συστημικό πρόσημο, η οποία απορρέει: α) από την υποτίμηση της δύναμης του αντιπάλου β) από την υποτίμηση της παρέμβασης του κοινωνικού και λαϊκού παράγοντα και την λεγόμενη λογική της «ανάθεσης» γ) από μια λογική που λέει ότι μπορούμε να πάρουμε και να χρησιμοποιήσουμε το νεοφιλελεύθερο καπιταλιστικό κράτος της κρίσης χωρίς μια ριζική ρήξη με τις δομές του δ) ότι είναι δυνατή μια φιλολαϊκή αναδιανεμητική πολιτική εντός ευρωζώνης και εντός των ορίων, που θέτει η διεθνοποίηση του κεφαλαίου και το ίδιο το ελληνικό κεφάλαιο και οι εκπρόσωποί του.

Η υπέρβαση αυτής της στρατηγικής και η ανάδυση μιας πειστικής πολιτικής αντιπρότασης, απαιτεί μεγάλη προσπάθεια σε συνθήκες δυσφήμισης της Αριστεράς και αποφασιστική ενίσχυση των εργατικών και λαϊκών αγώνων κατά του Μνημονίου.

Η πολιτική μας παρέμβαση σήμερα, παίρνει υπ' όψη τα λάθη και τις αρνητικές εμπειρίες, δεν αποσκοπεί σε ένα πολιτικό κίνημα του τύπου ΣΥΡΙΖΑ 2 ή σε επανέκδοση σε καλύτερη μορφή μιας βερμπαλιστικής, αριστερίστικης και σχεταριστικής αριστεράς.

Δεν μας αρκεί η απλή επάνοδος μας στην Βουλή – κάτι απόλυτα αναγκαίο αλλά όχι επαρκές ως σχέδιο. Στόχος μας είναι η ανασύνθεση και επανίδρυση της αριστεράς της πατρίδας μας.

Προτείνουμε ένα συνολικό πολιτικό πρόγραμμα, για να ανατρέψουμε τους ταξικούς συσχετισμούς, να δημιουργήσουμε τις πολιτικές και κοινωνικές προϋποθέσεις, ώστε να τεθεί με άλλους όρους και με πειστικότητα το ζήτημα της αριστερής διακυβέρνησης. Η παρέμβασή μας αποσκοπεί στην κατάκτηση πολιτικών νικών άμεσα και στην εδραίωση της πεποίθησης σε ευρύτερα λαϊκά στρώματα ότι η ρήξη με την ευρωζώνη και το νεοφιλελεύθερο καπιταλισμό είναι και εφικτή αλλά και αναγκαία. Από αυτόν τον αγώνα θα προκύψει σε νέες βάσεις η αναγκαιότητα ενός δεύτερου και τώρα πραγματικού κύκλου αριστερής κυβερνητικής διεξόδου.

Οι σωρευτικές επιπτώσεις των μνημονιακών πολιτικών, τα νέα σκληρά μέτρα που προωθούνται, η αποσταθεροποίηση της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, η γενικότερη αδυναμία του αστικού πολιτικού συστήματος να βρει μια πιο σταθερή λύση και να δώσει θετικές απαντήσεις στην κρίση, είναι καταστάσεις, οι οποίες μπορούν, με την άνοδο του κινήματος και με τη συνδρομή μεγάλων ενωτικών πρωτοβουλιών, να προκαλέσουν μεγάλες ανακατατάξεις και αλλαγή του πολιτικού σκηνικού, και κυρίως τη γρήγορη ωρίμανση μιας νέας πραγματικά εναλλακτικής πορείας για τη χώρα.

Είναι γεγονός ότι η μνημονιακή μετεξέλιξη του ΣΥΡΙΖΑ προκάλεσε ένα μεγάλο σοκ μέσα στην αριστερά, εξάπλωσε την απογοήτευση και την δυσαρέσκεια, κάτι που φάνηκε στις πρόσφατες εκλογές με τη μαζική αποχή αριστερών ψηφοφόρων. Η κατάσταση αυτή δεν πρέπει να οδηγήσει σε αδράνεια, σε ιδιώτευση και σε συμβιβασμό με τη μοιρολατρία. Ούτε φυσικά σε σπασμωδικές κινήσεις και σε αναχωρητισμό στο όνομα δήθεν πιο επαναστατικών πρακτικών, που οδηγούν σε απομάκρυνση από την κοινωνία και τα προβλήματά της. Η ανάγκη για ανατροπή των μνημονίων, η ριζοσπαστική αλλαγή, είναι επιτακτική για τη χώρα μας και αντικειμενικά αναζητά διέξοδο για την υλοποίησή της. Το κενό που άφησε ο ΣΥΡΙΖΑ στρεφόμενος στα μνημόνια και στο νεοφιλελευθερισμό, θα καλυφθεί με άλλους όρους, με άλλο τρόπο, από άλλες δυνάμεις.

Η ανατροπή στη χώρα μας θα γίνει από τους ενωτικούς εργατικούς και λαϊκούς αγώνες, από την όσο το δυνατόν πιο συμπαραταγμένη αριστερά πρώτα απ' όλα στη βάση, και από ένα πλατύ πολιτικό μέτωπο και κίνημα, στο οποίο φιλοδοξούμε να παίξει η ΛΑΕ τον πρωτοπόρο ρόλο.

Μακριά από μια αντίληψη αυτοματισμών και αίσθηση ευκολιών, με σκληρή προσπάθεια θα συμβάλλουμε στην επανίδρυση της αριστεράς, στην άνοδο του αγωνιστικού εργατικού λαϊκού κινήματος, στην αναπέρωση της ελπίδας του κόσμου της εργασίας.

7. ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΝΙΚΗΦΟΡΑ ΠΟΡΕΙΑ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

Το πολιτικό σύστημα στην Ελλάδα βρίσκεται σε βαθειά κρίση. Η μνημονιακή στροφή του ΣΥΡΙΖΑ πολύ γρήγορα αποδείχτηκε ανεπαρκής για το σύστημα για να νομιμοποιηθούν οι μνημονιακές πολιτικές.

Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ περνά μια φάση έντονης αποσταθεροποίησης κυρίως λόγω της κοινωνικής πίεσης και της ανεξέλεγκτης όξυνσης των προβλημάτων με ανοιχτά όλα τα ενδεχόμενα (διεύρυνση κυβερνητικού σχήματος, οικουμενική κυβέρνηση ή ειδικού σκοπού, νέες εκλογές).

Η ανισορροπία του αστικού πολιτικού συστήματος, δεν είναι αποτέλεσμα μόνο των εσωτερικών του προβλημάτων, αλλά συνέπεια των τεκτονικών αλλαγών που προκάλεσε η διεθνής οικονομική κρίση και συνέπεια των πολιτικών των μνημονίων που δημιούργησαν βαθιές διαχωριστικές γραμμές μέσα στην κοινωνία και διέρρηξαν παραδοσιακές συμμαχίες της αστικής τάξης, κλονίζοντας το σύστημα κυριαρχίας της. Οι σκληρότατες αντιλαϊκές οικονομικές επιλογές που οδήγησαν σε μια θεαματική αναδιανομή εισοδημάτων και πλούτου σε όφελος του ελληνικού και ευρωπαϊκού κεφαλαίου, υπονόμισαν την οικονομική και παραγωγική βάση της χώρας μας και ενίσχυσαν την εξάρτησή της με όρους υποτέλειας στο ευρωσύστημα και ειδικότερα το γερμανικό κατεστημένο. Το αστικό δικομματικό πολιτικό σύστημα που βασιζόταν στην εναλλαγή ΠΑΣΟΚ-ΝΔ τα τελευταία 40 χρόνια, αποδιάρθρωθηκε στη διάρκεια εφαρμογής των μνημονίων, από την πλημμυρίδα του ΣΥΡΙΖΑ.

Μετά τη μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ, η οποία παίρνει μόνιμο χαρακτήρα, υποκαθιστώντας την σοσιαφιλελεύθερη διαχείριση, το πολιτικό σύστημα αναδιατάσσεται. Συγκροτείται ένας νέος δικομματισμός-διπολισμός μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ, ο οποίος είτε με όρους τεχνητής σύγκρουσης είτε με όρους συναίνεσης επιδιώκει να αναλάβει τα νέα καθήκοντα αναδιάρθρωσης του μνημονιακού καπιταλισμού στη χώρα μας. Η ΝΔ, μετά την εκλογή του νέου αρχηγού της - έχοντας δημοσκοπικό προβάδισμα- επιχειρεί να οξύνει την πόλωση, λαμβάνοντας όμως συχνά ακόμη πιο ακραίες νεοφιλελεύθερες θέσεις στα πλαίσια του μνημονίου. Τα μικρότερα κόμματα διατηρούν ένα δορυφορικό ρόλο στα πλαίσια του διπολισμού. Η φασιστική ΧΑ επιχειρεί να διευρύνει την επιρροή της, επιζητώντας «νομιμοποίηση» του ρόλου της. Το ΚΚΕ παραμένει στη γραμμή μιας πρακτικής φυγής προς το μέλλον – που δεν ενοχλεί το σύστημα – αρνούμενο να ασκήσει μια γραμμή ενότητας, συμμαχιών και πολιτικών παρεμβάσεων στο σήμερα.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ επιχειρεί να ξεπεράσει τον κάβο της δεύτερης αξιολόγησης, υποτασσόμενη πλήρως στις αξιώσεις των δανειστών, παρά τους ελιγμούς τακτικού και επικοινωνιακού χαρακτήρα. Η πολιτική αυτή βαθιάει την αντίθεση του λαού προς την διακυβέρνησή της, την οποία προσπαθεί να υπερβεί με επικοινωνιακή διαχείριση και με ένταση της πόλωσης προς την ΝΔ. Στήνεται ένα σκηνικό μνημονιακού διπολισμού με διαμάχη επί δευτερευόντων αντιθέσεων επί του μείγματος της πολιτικής και όχι επί της κατεύθυνσης της μνημονιακής πολιτικής, η οποία θεωρείται ιερή και απαραβίαστη. Παράλληλα δίνεται μια μάχη κατάληψης μηχανισμών επιρροής, ενώ και οι δύο αυτές δυνάμεις προσπαθούν να εξασφαλίσουν την εύνοια του συστήματος, όσο και να σταθεροποιήσουν και να διευρύνουν τις κοινωνικές τους συμμαχίες. Το προσφυγικό καθίσταται τεράστιο και δύσκολο διαχειρίσιμο πρόβλημα. Το ασφαλιστικό, το φορολογικό, το δημοσιονομικό, τα κόκκινα δάνεια και οι πλειστηριασμοί, το εργασιακό, θα αποτελέσουν γι αυτήν τα καυδιανά δίκρανα από τα οποία πρέπει να περάσει. Η κυβέρνηση φιλοδοξεί να δημιουργήσει με τη συνδρομή της διαχείρισης των ευρωπαϊκών

κονδυλίων, με αναζήτηση ξένων επενδύσεων, με την ένταξή της στο πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης της ΕΚΤ, και ένα μεγάλο πρόγραμμα εκποίησης της δημόσιας περιουσίας ένα δικό της success story. Εναγωνίως επιζητεί την ολοκλήρωση και της δεύτερης αξιολόγησης και επιχειρεί να επενδύσει πολιτικά σε μια επουσιώδη αλλαγή του «προφίλ» του χρέους, προσπάθεια που θα είναι μάταιη αφού θα απαιτηθούν νέοι δυσβάσταχτοι όροι και νέα σκληρά αντικοινωνικά μέτρα, που θα την φέρουν ακόμα πιο πολύ αντιμέτωπη με εντεινόμενη κοινωνική δυσαρέσκεια, κοινωνικές εκρήξεις και πολύ πιθανόν και απρόβλεπτες πολιτικές εξελίξεις.

Η κατάσταση στην οικονομία και στην κοινωνία, όσο και οι επιδιώξεις των δανειστών δεν επιτρέπουν την εξέλιξη θετικών σεναρίων για τη χώρα. Οι μνημονιακές πολιτικές είναι αυτές που προκαλούν τη ζημιά στην οικονομία και όσο αυτές διατηρούνται, δεν πρόκειται η χώρα να εισέλθει σε ένα κύκλο βιώσιμης ανάπτυξης. Η όποια αναιμική και άνεργη ανάπτυξη, ακόμη και αν επιτευχθεί, δεν μπορεί να αλλάξει ουσιαστικά το κλίμα στην οικονομία και πολύ περισσότερο στην κοινωνία.

Συνεπώς το αίτημα για διαγραφή του χρέους, η κατάργηση των μνημονίων, οι μεγάλοι προοδευτικοί μετασχηματισμοί στην παραγωγή, στην οικονομία και την κοινωνία, η καλά προετοιμασμένη και συγκροτημένη έξοδος από την ευρωζώνη είναι στόχοι που δεν καθίστανται έωλοι και ορφανοί αλλά παραμένουν στόχοι του κινήματος και της πραγματικά ριζοσπαστικής και ανατρεπτικής αριστεράς και συνιστούν τη συγκολλητική ουσία μια νέας αναγκαίας μεγάλης κοινωνικοπολιτικής λαϊκής συμμαχίας, που μπορεί και πρέπει να αποκτήσει χαρακτήρα πλειοψηφικού αγωνιστικού και κινηματικού ρεύματος.

Η συμμαχία αυτή είναι επείγουσα ανάγκη να συγκροτείται από τα κάτω και από τα πάνω, να γίνει απαιτητική και πιεστική, να αποκτά πολιτική έκφραση και να εντάσσεται σε ένα εναλλακτικό σχέδιο. Το γεγονός ότι μέσα στο κοινοβούλιο δεν υπάρχει δύναμη που να μπορεί να παίξει ένα ηγεμονικό ρόλο στον αντιμνημονιακό αγώνα, δημιουργεί πολύ μεγαλύτερες υποχρεώσεις στη Λαϊκή Ενότητα, η οποία αν και εξωκοινοβουλευτικός φορέας θα πρέπει να λειτουργήσει με όρους ηγεμονικής αντιπολίτευσης, δημιουργώντας χώρο για κεντρικές πολιτικές παρεμβάσεις, θέτοντας φυσικά στην πρώτη γραμμή την ανάπτυξη ενός ρωμαλέου εργατικού λαϊκού κινήματος.

8. Η ΕΛΛΑΔΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙ ΠΟΡΕΙΑ

Η χώρα μας βιώνει επί 6 χρόνια τις οδυνηρές επιπτώσεις από τον Αρμαγεδδώνα των μνημονίων. Η οικονομική κρίση και η έξαρση των μεταναστευτικών ρευμάτων – συγχρόνως με την αδυναμία να βρεθούν ευρωπαϊκές λύσεις – οξύνουν τις οικονομικές και κοινωνικές συνέπειες και δημιουργούν ένα δίδυμο εκρηκτικό πρόβλημα. Τα μνημόνια δεν είναι μια προσωρινή οικονομική επιλογή λόγω των προβλημάτων που αντιμετώπισε η χώρα. Δεν είναι μια παρένθεση, αλλά ένα καθεστώς νεοφιλελεύθερης ακραίας διαχείρισης, που συνιστά ένα υπόδειγμα για το παρόν και το μέλλον. Πρόκειται για την γενική εκκαθάριση δικαιωμάτων των εργαζομένων και των μεσαίων στρωμάτων, για να δημιουργηθεί ένα νέο μοντέλο άγριας καπιταλιστικής ανάπτυξης και αποκατάστασης της υψηλής κερδοφορίας του μονοπωλιακού κεφαλαίου. Πρόκειται για στρατηγική μεταβολή, που συμπεριλαμβάνει την δραματική χειροτέρευση στην οικονομική και κοινωνική θέση των λαϊκών στρωμάτων, την θέσμιση της ξένης επιτροπείας και κηδεμονίας, την κατάργηση της λαϊκής κυριαρχίας και της δημοκρατίας.

Ο λαός δεν πρέπει να αποδεχτεί την κανονικότητα των μνημονίων. Καμία θετική εξέλιξη δεν μπορεί να προκύψει χωρίς την κατάργηση των μνημονίων και των νεοφιλελεύθερων πολιτικών της εσωτερικής υποτίμησης.

Ο ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΜΝΗΜΟΝΙΟ – ΑΝΤΙΜΝΗΜΟΝΙΟ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ ΚΑΙ ΒΑΘΑΙΝΕΙ

Ο αντιμνημονιακός αγώνας παραμένει απόλυτα επίκαιρος και είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με τον αγώνα για την έξοδο από την ευρωζώνη, αλλά και τη σύγκρουση και ρήξη με την ΕΕ με τους αγώνες και τη θέληση του λαού, και την πάλη για ένα εναλλακτικό σχέδιο ριζοσπαστικών αλλαγών .

Η χώρα μας έχει δεθεί ασφυκτικά με την ευθύνη των κυβερνήσεων ΝΔ, ΠΑΣΟΚ μέσα στην ευρωζώνη και την ΕΕ, που έχουν εξελιχθεί σε δομές αφαιμαξης εισοδήματος και πλούτου και μηχανισμούς αναδιάρθρωσης της οικονομίας της χώρας σε ένα συμπληρωματικό και εξαρτημένο ρόλο στον ευρωπαϊκό καταμερισμό εργασίας. Η χώρα δεν ωφελήθηκε από την ένταξη στην ευρωζώνη. Δημιουργήθηκε ένα πλαίσιο αποδιάρθρωσης της παραγωγής. Η αρχική τεχνητή ώθηση, οδήγησε τελικά στο σοκ των μνημονίων και στην τεράστια ύφεση. Η Ελλάδα δεν μπορεί να επιζήσει υπό αυτούς τους όρους εντός του Ευρώ. Δεν μπορεί να ακολουθεί δεσμευτικά πολιτικές οι οποίες διαρκώς την αποδυναμώνουν.

Το κέλυφος πρέπει να σπάσει.

Η χώρα χρειάζεται ένα πολλαπλό σοκ μεγάλων προοδευτικών δομικών αλλαγών, που θα οδηγήσει σε επανεκκίνηση της οικονομίας, σε ένα μεγάλο ρεύμα δημοκρατικής συμμετοχής, σε μια μεγάλη συστράτευση για κοινωνική δικαιοσύνη, δουλειά για όλους, για κατάργηση της υποτέλειας με εθνική και λαϊκή κυριαρχία, για ένα εντελώς διαφορετικό επίπεδο σχέσεων της χώρας με την υπόλοιπη Ευρώπη.

9. ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΗΜΕΡΙΝΗ Ε.Ε. ΠΟΥ ΔΙΑΡΚΩΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟΠΟΙΕΙΤΑΙ, ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

Η Ευρωπαϊκή Ένωση και στη συνέχεια η ευρωζώνη συγκροτήθηκαν κυρίως ως μια προσπάθεια του κεφαλαίου να δημιουργήσει μια διευρυμένη αγορά και ένα πλαίσιο που θα ενίσχυε την ανταγωνιστικότητα των ευρωπαϊκών μονοπωλίων σε βάρος των αμερικάνικων και ιαπωνικών, συμπιέζοντας τα δικαιώματα της εργασίας. Η εξέλιξη των πραγμάτων δείχνει όλο και περισσότερο ότι οι ολοκληρώσεις αυτές συνιστούν ένα εργαλείο ισχύος των ισχυρών κρατών, των τραπεζών και των πολυεθνικών, ώστε να υποβαθμίσουν την θέση των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων και να περιορίζουν τον ρόλο των εθνικών κρατών, ιδιαίτερα αυτών του νότου και των πιο αδύναμων. Οι ανισότητες και οι αποκλίσεις διευρύνονται. Όλες οι μεγάλες στιγμές της ΕΕ, ιδιαίτερα την τελευταία 25ετία, συνιστούν βήματα προς μια συντηρητική οπισθοδρόμηση στη θεσμοποίηση του νεοφιλελευθερισμού, στη διασφάλιση μεγαλύτερης κερδοφορίας του κεφαλαίου σε βάρος της εργασίας, στο δραματικό περιορισμό της λαϊκής και εθνικής κυριαρχίας, στην πλήρη αποδόμηση των εργασιακών, εισοδηματικών και κοινωνικών δικαιωμάτων. Η δημοκρατία έχει πλήρως ευνουχιστεί. Η ευρωζώνη και οι μηχανισμοί των συμφώνων σταθερότητας που δημιουργήθηκαν στην πορεία, λειτουργούν ως μοχλοί απόλυτης πειθάρχησης των λαών στις επιδιώξεις του κεφαλαίου.

Το σύστημα που έχει δημιουργηθεί στην ΕΕ δεν μπορεί να μεταρρυθμιστεί, αλλά πρέπει, κάτω από τον αγώνα των λαών, να ανατραπεί και να διαμορφωθεί ένα νέο πλαίσιο σχέσεων ισότιμης συνεργασίας ανεξάρτητων και κυρίαρχων χωρών και λαών της Ευρώπης. Είναι θετικό ότι διαμορφώνονται **μεγάλα** ρήγματα στη συναίνεση, που είχε διασφαλίσει μέχρι πρότινος το ευρωπαϊκό κατεστημένο. Η διαδικασία εξόδου της Βρετανίας εντείνει τα αδιέξοδα στην ΕΕ και εντείνει τις τάσεις αποδιάρθρωσής της. Η χρονική στιγμή είναι κρίσιμη, γιατί οι ευρωπαϊκές οικονομικές και πολιτικές ελίτ – και κυρίως οι Γερμανικές – θα επιχειρήσουν να ξεπεράσουν τα κρισιακά φαινόμενα με ένταση των αντεργατικών-νεοφιλελεύθερων πολιτικών.

Στην Γερμανία τμήματα των κυρίαρχων οικονομικών και πολιτικών ελίτ αρχίζουν να αντιλαμβάνονται ότι η ευρωζώνη των 19 δεν έχει πολύ μέλλον, όχι μόνο για τους λόγους που προαναφέρθηκαν αλλά και γιατί αμφισβητείται ακόμα και από την Ιταλία και τη Γαλλία. Γι αυτό, παρότι κυρίαρχο σχέδιο τους παραμένει η ευρωζώνη, εξετάζουν και το ενδεχόμενο για μία ζώνη ευρώ με χώρες της Βόρειας και Κεντρικής Ευρώπης «συγκλίνουσες» με τη Γερμανία.

Η ριζοσπαστική και ανατρεπτική αριστερά στη χώρα μας, ενόσω παλεύει για την έξοδο από το ευρώ και τη σύγκρουση και ρήξη με την ΕΕ, ξεκαθαρίζει ότι είναι ενάντια στον εθνικισμό της δεξιάς και άκρας δεξιάς, τον οποίο αντιπαλεύει, και δηλώνει ότι την ίδια στιγμή συμμετέχει δραστήρια σε οποιαδήποτε κοινή πανευρωπαϊκή πρωτοβουλία, η οποία θέτει υπό δημοκρατική αμφισβήτηση το νεοφιλελεύθερο οικοδόμημα της ΕΕ και διεκδικεί να ανατρέψει τις δομές και τον νεοφιλελεύθερο χαρακτήρα της περιφερειακής ολοκλήρωσης στο επίπεδο της Ευρώπης. Οι μετατοπίσεις κομμάτων ή προσωπικοτήτων της Αριστεράς στην Ευρώπη σε πιο επικριτικό τόνο για την ευρωζώνη και την ΕΕ, είναι σημαντικές και πρέπει να τις αξιοποιήσουμε για το συντονισμό των δράσεών μας ενάντια στο ευρώσύστημα.

Γνωρίζουμε ότι η μάχη για τη δημοκρατία, την κοινωνική δικαιοσύνη και το σοσιαλισμό, ξεκινά από το επίπεδο της κάθε χώρας, αλλά στην πορεία απαιτούνται – χωρίς καμία λογική αναμονής και συγχρονισμού – και ευρύτερες ανατροπές στην περιοχή μας και σε ευρωπαϊκό επίπεδο για να προχωρήσει και να στεριώσει ο αγώνας του λαού μας για την ριζοσπαστική αλλαγή και τον σοσιαλισμό. Γι αυτό ο στόχος για μια δημοκρατική, προοδευτική και σοσιαλιστική Ευρώπη με την ανατροπή της ΕΕ είναι πάντα ενεργός και σημαντικός.

Αυτό που χρειάζεται σήμερα είναι η ενεργή παρουσία ενός πολιτικού ρεύματος, που θα δώσει προοδευτική – αριστερή διέξοδο στην εντεινόμενη λαϊκή αντίθεση στο ευρώσύστημα και στο διάχυτο αντισυστημισμό και θα συνδέει το αίτημα της εξόδου από την ευρωζώνη και την σύγκρουση και ρήξη με την ΕΕ με την παράλληλη επεξεργασία, ζύμωση και προβολή ενός μεταβατικού φιλολαϊκού αντινεοφιλελεύθερου προγράμματος μ' ένα σύγχρονο σοσιαλιστικό ορίζοντα.

Στη χώρα μας ο ελληνικός λαός **γυρίζει** όλο και περισσότερο **την πλάτη του** στην **ευρωζώνη** και στην **ΕΕ** και αυτό ρεύμα αγκαλιάζει κατά κύριο λόγο τα **φτωχά λαϊκά στρώματα**. Το ΑΡ αγωνίζεται για την **έξοδο από την ευρωζώνη και τη σύγκρουση και ρήξη με την ΕΕ** με προοδευτικό – αριστερό πρόσημο και με βάση την συνολική εναλλακτική πρόταση της ΛΑΕ.

10. ΣΥΝΔΕΟΥΜΕ ΤΗΝ ΤΑΚΤΙΚΗ ΜΕ ΤΗΝ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ, ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ ΜΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Η Αριστερά θέλει με τη δράση της να εκπροσωπήσει επάξια την εργατική τάξη και όλους τους εργαζόμενους, τα παλιά και νέα μικροαστικά στρώματα της πόλης και του χωριού, τη νεολαία, τις γυναίκες, το επιστημονικό δυναμικό, τους ανθρώπους του πνεύματος και του πολιτισμού. Η επαναστατική αριστερά έχει στο DNA της την ανατροπή, αλλά πρέπει να γνωρίζει να ασκεί και διακυβέρνηση μαζί με το λαό σε μια πορεία, που φέρνει πιο κοντά την ανατροπή. Η Αριστερά διεκδικεί την εξουσία ακόμη και αν δεν έχει διαμορφωθεί το έδαφος για επαναστατική αλλαγή, και επιχειρεί να συνδέσει τις ανάγκες της πάλης πάνω στα προβλήματα του σήμερα με τον στόχο του σοσιαλισμού.

Η αρνητική εξέλιξη με την κυβερνητική – μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ δεν σημαίνει ότι η ριζοσπαστική αριστερά πρέπει να ασχολείται μόνο με το κίνημα και να συγκροτεί ένα πολιτικό υποκείμενο, που θα λειτουργεί ως κόμμα διαμαρτυρίας. Προφανώς πάντα υπάρχει ο κίνδυνος της διολίσθησης στον κυβερνητισμό ή της ενσωμάτωσης ή της αδυναμίας να κατανοήσει κάποιος ότι είναι άλλο πράγμα η κυβέρνηση και άλλο η εξουσία. Όμως δεν μπορεί η αριστερά παρά να θέτει, με την πολιτική και στρατηγική της και με όσο το δυνατόν πιο ρεαλιστικό και αποτελεσματικό τρόπο θέμα κυβέρνησης και εξουσίας με σοσιαλιστικό ορίζοντα μέσα από την πολιτική δράση.

Η πολιτική δράση της ριζοσπαστικής και ανατρεπτικής αριστεράς έχει αντιμονοπωλιακό και αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο, αλλά δεν υπάρχει γενικά και αφηρημένα καπιταλισμός έξω και πέρα από τις μορφές αναπαραγωγής του. Συνεπώς η αντικαπιταλιστική πάλη δεν περιορίζεται μόνο στο επίπεδο της αναγκαίας ιδεολογικής ζύμωσης ή της καταγγελίας του καπιταλισμού, αλλά ενσωματώνεται στην καθημερινή πολιτική δράση, με στόχους για απλές ή πιο βαθιές διαρθρωτικές αλλαγές, οι οποίες έρχονται σε σύγκρουση με νεοφιλελεύθερες επιλογές σε μια διαρκή κίνηση προς το μέλλον.

Κεντρικό μέλημα μιας ριζοσπαστικής ανατρεπτικής αριστεράς είναι να αναδιαμορφώνεται ο κοινωνικός και πολιτικός συσχετισμός σε όφελος των εργατικών στρωμάτων μέσα από την πλατιά συσπείρωση και πάλη τους. Να κερδίζεται συνεχώς νέος χώρος στον πόλεμο θέσεων, που θα φέρνει πιο κοντά τη διαδικασία της εξέγερσης και της ανατροπής του κοινωνικοοικονομικού σχηματισμού.

Το ΑΡ απορρίπτει τόσο την παραδοσιακή θεωρία των σταδίων, η οποία μεταθέτει την επικαιρότητα του σοσιαλισμού εντός της δομικής καπιταλιστικής κρίσης στις ελληνικές καλές εποχές, όσο και τη θεώρηση μιας αποκαλυπτικής άφιξης της αναγκαίας εργατικής/λαϊκής εξουσίας χωρίς ένα μεταβατικό πρόγραμμα, το οποίο προκαλεί μια δυναμική ρήξη με το καπιταλιστικό σύστημα και κινητοποιεί τις λαϊκές τάξεις σε αντισυστημική κατεύθυνση.

11. ΓΙΑ ΕΝΑ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟ ΑΝΤΙΜΝΗΜΟΝΙΑΚΟ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

Το επίκαιρο σήμερα όχημα μιας ενωτικής αριστερής προσπάθειας είναι ένα αντιμνημονιακό μεταβατικό πρόγραμμα, που θα δίνει προοδευτική διέξοδο στη σημερινή κρίση, θα μπορεί να συγκροτήσει μια μεγάλη αγωνιστική κοινωνική συμμαχία της μισθωτής εργασίας, των μικρομεσαίων επαγγελματιών στρωμάτων, πολύ μικρών, μικρών και μικρομεσαίων επιχειρήσεων, της αγροτιάς, της προοδευτικής διανόησης, των ριζοσπαστικών και δημιουργικών

δυνάμεων του πολιτισμού και της νεολαίας και θα διαμορφώνει έναν υπαρκτό δρόμο μετάβασης στο σοσιαλισμό.

Αυτό που χρειαζόμαστε σήμερα είναι ένα πρόγραμμα που θα μπορεί να ανατρέψει τη μνημονιακή τάξη πραγμάτων και θα καταστήσει το σοσιαλισμό όχι μια βερμπαλιστική εκφώνηση και μια επαναστατική ρητορική, που δεν απειλεί κανένα ούτε την ακούει κανείς, αλλά χειροπιαστό ορατό δρόμο και νέα ιστορική προοπτική.

Κομβικά ζητήματα της προσπάθειάς μας είναι: η ανάκτηση της εθνικής ανεξαρτησίας και λαϊκής κυριαρχίας, η ικανότητα μιας νέας κυβέρνησης της αριστεράς να πάρει υπό τον έλεγχό της τις βασικές λειτουργίες της οικονομίας, να ανατρέψει, στηριγμένη στον οργανωμένο λαό, τους κοινωνικούς συσχετισμούς σε βάρος του κεφαλαίου και προς όφελος της εργασίας, προθώντας ένα οικονομικό και κοινωνικό πρόγραμμα, που θα συγκρούεται με όρους δικαιοσύνης, αναδιανομής και αποτελεσματικότητας με το νεοφιλελεύθερο υπόδειγμα, η δημιουργία ενός κινήματος υπεράσπισης της δημοκρατίας και πολιτιστικής αναγέννησης.

Μερικά από τα βασικά θεμελιώδη συστατικά μιας νέας προγραμματικής προσπάθειας θα πρέπει να είναι:

- Η διαγραφή του δημόσιου χρέους, μαζί με τη διαγραφή και τη γενναία ρύθμιση των ιδιωτικών χρεών, πρώτα απ' όλα των πιο αδύνατων στρωμάτων της κοινωνίας μας.
- Η κατάργηση των μνημονίων και των εφαρμοστικών τους νόμων.
- Η εθνικοποίηση-κοινωνικοποίηση των τραπεζών και ένας νέος αποκλειστικά αναπτυξιακός, παραγωγικός και κοινωνικός ρόλος τους.
- Η εθνικοποίηση-κοινωνικοποίηση και ανασυγκρότηση των στρατηγικών δημόσιων επιχειρήσεων και ο τερματισμός των ιδιωτικοποιήσεων.
- Δημοκρατική μεταρρύθμιση του κράτους και του δημοσίου με κατεύθυνση την αποδοτική λειτουργία τους με αναδιατάξεις, που θα αφορούν το νέο παραγωγικό μοντέλο και θα παρέχουν στην κοινωνία δημόσια αγαθά και υπηρεσίες με ποιότητα και ασφάλεια και θα συμβάλλουν στην οικονομική, περιβαλλοντική και πολιτισμική ανάπτυξη της χώρας.
- Ένα νέο απλό και δίκαιο φορολογικό σύστημα που θα καταργεί την φορολογική ασυλία των μεγάλων κερδών, των μεγάλων περιουσιών και των μεγάλων εισοδημάτων.
- Η πλήρης επαναφορά των εργασιακών κατακτήσεων και των Ελευθέρων Συλλογικών Διαπραγματεύσεων. Ο τερματισμός της λιτότητας. Η στήριξη και ενίσχυση μισθών, συντάξεων και του κοινωνικού ασφαλιστικού συστήματος.
- Ένα νέο σχέδιο παραγωγικής ανασυγκρότησης και παραγωγικού μετασχηματισμού, με έμφαση στο διπλασιασμό, τουλάχιστον, των δημοσίων επενδύσεων, την χορήγηση ισχυρής ρευστότητας με ευνοϊκότετους όρους και σχεδόν μηδενικά επιτόκια στην

οικονομία, πρώτα απ' όλα στις μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Επιδίωξη θα είναι ο παραγωγικός μετασχηματισμός της οικονομίας με οικολογική διάσταση και με έμφαση στην πρωτογενή παραγωγή, στην βιομηχανία, στις νέες τεχνολογίες και τις πλέον σύγχρονες παραγωγικές υπηρεσίες, στην ενίσχυση των συνεταιριστικών μορφών σε όλους τους τομείς της οικονομίας.

Το οικονομικό αυτό πρόγραμμα συνοδεύεται από μεγάλες προοδευτικές τομές στο πολιτικό σύστημα, στη δημόσια διοίκηση, στη διεύρυνση της δημοκρατίας με μορφές άμεσης δημοκρατικής συμμετοχής, στην προώθηση μορφών εργατικού και κοινωνικού ελέγχου. Συνοδεύεται επίσης με πρακτικές που ακυρώνουν την εμπορευματοποίηση των δημοσίων αγαθών, με την αναβάθμιση της έρευνας, της κοινωνικής προστασίας και ενός δημόσιου και δωρεάν συστήματος υγείας με ελεύθερη και ισότιμη πρόσβαση σε αυτό, όλων όσων κατοικούν στην χώρα καθώς και μιας δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης σε όλες τις βαθμίδες της. Με την ποιοτική ανάπτυξη του πολιτισμού που θα βασίζεται στη μεγάλη πολιτιστική κληρονομιά του λαού και της χώρας μας χωρίς εθνικιστική μισαλλοδοξία και φολκλορική διάθεση.

Η αντιμετώπιση του προσφυγικού προβλήματος πρέπει να προωθείται, με ειρήνευση στην περιοχή, στη βάση του σεβασμού της σύμβασης της Γενεύης, χωρίς κλείσιμο συνόρων, με δεσμευτική αναλογική κατανομή στις χώρες της Ευρώπης, με ασφαλή διέλευση των προσφύγων, με εξασφάλιση αξιοπρεπούς διαμονής τους σε ανοιχτά κέντρα φιλοξενίας, με απομάκρυνση του NATO από το Αιγαίο και αποφυγή οιασδήποτε διαδικασίας στρατιωτικοποίησης του προβλήματος.

Η νέα πορεία της χώρας απαιτεί μια πολυδιάστατη ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική με την έξοδο από το NATO, την κατάργηση των ξένων στρατιωτικών βάσεων, την απομάκρυνση από τη στρατιωτική συνεργασία με τους Ιεράκες του Ισραήλ, την αλληλεγγύη στον παλαιστινιακό λαό, το σταμάτημα των πολεμικών επεμβάσεων και στην επιλογή μιας πορείας φιλίας και συνεργασίας μεταξύ των λαών της περιοχής. Η ειδική αναβαθμισμένη στρατηγική σχέση συνεργασίας Ελλάδας-Ρωσίας, χωρίς να έχουμε καμία ψευδαίσθηση για τον χαρακτήρα της πολιτικής διακυβέρνησης της τελευταίας, μπορεί να συμβάλει σημαντικά στην διαμόρφωση και στήριξη μιας νέας εξωτερικής πολιτικής απαγκιστρωμένης από την δυτική ιμπεριαλιστική κηδεμονία.

Το ΑΡ δεν μπορεί να αγνοήσει τα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι περισσότεροι από 6.500.000 έλληνες της διασποράς. Εμείς ποτέ δεν τους αντιμετωπίσαμε επετειακά και με εθνικιστικές κορώνες. Στεκόμαστε στο πλευρό τους για την ουσιαστική αυτοοργάνωσή τους και τη δυναμική παρουσία τους στις χώρες που ζουν αλλά και στην ελληνική κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα.

Ένα πρόγραμμα μετάβασης αυτού του χαρακτήρα είναι αδύνατον να εφαρμοστεί χωρίς την κατάργηση των μνημονίων. Το πρόγραμμα αυτό δεν μπορεί επίσης να εφαρμοσθεί εντός της ευρωζώνης. Η Αριστερά δεν μπορεί να έχει φετίχ με τα νομίματα. Το ευρώ, όμως, δεν είναι απλά και μόνο ένα νόμισμα, αλλά σκληρός νεοφιλελεύθερος μονόδρομος και δρόμος νεοαποικιοποίησης της χώρας μας. Το ευρώ αποτελεί το στρατηγικό σημείο συνένωσης των συμφερόντων του ελληνικού μεγαλοαστισμού με τα συμφέροντα του πολυεθνικού ευρωπαϊκού κεφαλαίου, πρώτα απ' όλα του χρηματιστικού, ενάντια στη μισθωτή εργασία και τα μικρομεσαία στρώματα.

Η εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού προγράμματος στη χώρα μας απαιτεί έξοδο από την ευρωζώνη, **εθνικό νόμισμα**, απόκτηση της νομισματικής κυριαρχίας, αλλά και της εθνικής κυριαρχίας και μιας ανεξάρτητης πολιτικής. Απαιτεί, ταυτόχρονα, τη σύγκρουση και ρήξη με την ΕΕ και τις επιλογές της. Αυτή η ΕΕ ως σκληρή νεοφιλελεύθερη συμμαχία υπό τη Γερμανική ηγεμονία δεν μεταρρυθμίζεται αλλά ανατρέπεται με κοινή πάλη των ευρωπαϊκών λαών.

Το μεταβατικό πρόγραμμα που προτείνουμε συνιστά μια άμεση, φιλολαϊκή και αναπτυξιακή διέξοδο από τη μνημονιακή καταστροφή. Τα ριζοσπαστικά μέτρα που περιέχει, όπως η στάση πληρωμών για τη διαγραφή του χρέους, η εθνικοποίηση των τραπεζών και η έξοδος από την ευρωζώνη, συνιστούν βαθιά αμφισβήτηση από τις εργαζόμενες τάξεις του επικυρίαρχου ρόλου του διεθνούς χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, του ιμπεριαλισμού και της εγχώριας κεφαλαιακής ολιγαρχίας, που βρίσκεται σε συνεργασία και συμμαχία μαζί τους. Είναι αυτονόητο, επομένως, ότι η προσπάθεια εφαρμογής των μέτρων αυτού του προγράμματος θα συναντήσει την αδυσώπητη αντίδραση από την πλευρά τους, σε μια ιστορική αναμέτρηση, που θα κρίνει για μεγάλο διάστημα τις προοπτικές της χώρας και του λαϊκού μας κινήματος.

Σ' αυτή την αναμέτρηση, μια κυβέρνηση της μαχόμενης Αριστεράς θα έρθει αναπόφευκτα σε σύγκρουση με τις πολιτικές και τους θεσμούς της υπαρκτής, νεοφιλελεύθερης και απολυταρχικής Ε.Ε. Το δίλημμα εφαρμογή του μεταβατικού μας προγράμματος ή ακύρωσή του για την πάση θυσία παραμονή της χώρας στην Ε.Ε. θα έρθει, εκ των πραγμάτων, στην ημερήσια διάταξη και οφείλει να απαντηθεί με την έξοδο από την ΕΕ για την προώθηση των προγραμματικών μας δεσμεύσεων σε προοδευτικό και σοσιαλιστικό δρόμο. Για το σκοπό αυτό απαιτείται προγραμματική εμβάθυνση και όχι ανέξοδες πολιτικές εξαγγελίες, συνεργασία με τις δυνάμεις της Αριστεράς που συμφωνούν με αυτό τον στόχο και πλατειά ενημέρωση του λαού, για τις δυσκολίες, αλλά και για τις νέες δυνατότητες και την αναγκαιότητα μία τέτοιας μετάβασης.

Επομένως η μετάβαση στο εθνικό νόμισμα για την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού προγράμματος είναι μια πορεία συμμετοχής και μεγάλων ενωτικών εργατικών και λαϊκών αγώνων. Είναι μια πορεία μεγάλων οικονομικών και δημοκρατικών μετασχηματισμών. Είναι μια πορεία σύγκρουσης και ρήξης με τους νεοφιλελεύθερους κανόνες της ΕΕ, που ανοίγει τις διαδικασίες, με την θέληση και τους αγώνες του λαού, για την αποδέσμευση και την έξοδο της χώρας μας απ' αυτή. Είναι, τέλος, μια πορεία εφαρμογής μιας νέας πολυδιάστατης στρατηγικής εξωτερικών και διεθνών οικονομικών προσανατολισμών, η οποία θα θωρακίζει και θα ενισχύει τους νέους δρόμους της χώρας.

Φυσικά, το μεταβατικό μας πρόγραμμα και ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός δεν μπορούν να σταθεροποιηθούν ούτε στο στενό πλαίσιο του εθνικού κράτους. Η αναγκαία έξοδος από την ευρωζώνη και η σύγκρουση και ρήξη με την Ε.Ε. δεν μπορεί να αποβεί βιώσιμη και νικηφόρα υπό το πρίσμα μιας λογικής εθνικής αυτάρκειας και περιχαράκωσης. Μια Ελλάδα ανυπότακτη, που θα μάχεται το ευρωσύστημα, θα γίνει καταλύτης ριζοσπαστικών ανακατατάξεων και ανατροπών, διευρύνοντας τις ρωγμές σε σειρά χωρών, οι οποίες έχουν ήδη αρχίσει να εμφανίζονται.

Αυτή η ανυπότακτη Ελλάδα θα βρει συμμάχους, στηρίγματα και εφεδρείες που θα θωρακίσουν τις μαχόμενες, αριστερές, πατριωτικές και λαϊκές δυνάμεις της χώρας μας και θα δημιουργήσουν προϋποθέσεις για ανατρεπτικές εξελίξεις προς μια άλλη Ευρώπη, της αλληλεγγύης και της

κοινωνικής χειραφέτησης, οικοδομημένη στη βάση μιας ισότιμης συνεργασίας κυρίαρχων κρατών.

Το έπαθλο της νικηφόρας αυτής πορείας θα είναι μια νέα Ελλάδα κυρίαρχη, ασφαλής, ανεξάρτητη, βαθύτατα δημοκρατική, κοινωνικά δίκαιη και ευημερούσα. Μια Ελλάδα που για πρώτη φορά ο λαός της θα είναι κυρίαρχος στην χώρα μας και με συμμετοχο τα νιάτα της πατρίδας μας θα κτίζει ένα μέλλον αντάξιο των προσδοκιών τους.

12. ΛΑ.Ε., ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

Το αριστερό ρεύμα βρίσκεται σε μια νέα φάση της πολύχρονης αγωνιστικής δράσης του. Κεντρικός στόχος των στελεχών και μελών του είναι να αποτελέσουμε έναν βασικό πυλώνα στήριξης και ανάπτυξης της ΛΑΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ, του πολιτικού μετώπου που αποτελεί σήμερα την κύρια έκφραση ριζοσπαστικοποίησης και συσπείρωσης των αντιμνημονιακών δυνάμεων και επιδιώκουμε να καταστεί ο φορέας της ριζοσπαστικής ανατροπής στη χώρα μας με κατεύθυνση τον σοσιαλισμό.

Επιδιώκουμε, μέσα από την ΛΑΕ ή σε συνεργασία μαζί της, να εκπροσωπηθούν πλατειά όλες οι δυνάμεις που αντιπαλεύουν τα μνημόνια, αριστερές, πατριωτικές και διεθνιστικές, προοδευτικές και δημοκρατικές, οι οποίες αγωνίζονται για την επιβίωση του λαού μέσα στη κρίση, παλεύουν για κοινωνική δικαιοσύνη και κατάκτηση της εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας.

Επιδιώκουμε επίσης η ΛΑΕ να συμβάλλει ουσιαστικά για να συγκροτηθεί ένα μεγάλο πολιτικό, κινηματικό και εκλογικό μέτωπο με όλες τις δυνάμεις της αριστεράς, αλλά και τις ευρύτερες δυνατές πατριωτικές, δημοκρατικές αντιμνημονιακές δυνάμεις, οι οποίες δεν συμφωνούν σε όλα μαζί μας, αλλά επιδιώκουν να συμβάλουν με συνέπεια σε μια αποτελεσματική πορεία ανατροπής των μνημονίων και ριζοσπαστικής αλλαγής.

Θα εργαστούμε ενωτικά και συντροφικά μαζί με τις άλλες πολιτικές οργανώσεις και τους αγωνιστές/στριες, που εντάχθηκαν μεμονωμένα ή πρόκειται να ενταχθούν από εδώ και πέρα στη ΛΑΕ, ώστε να διευρύνει την επιρροή της και να καταξιωθεί ο σημαντικός της ρόλος στην ελληνική κοινωνία και να διεκδικήσει το δυνατόν ταχύτερα την κυβερνητική και την πραγματική εξουσία μαζί με τους εργαζόμενους και το λαό.

Συγκροτούμαστε ως πολιτική οργάνωση όχι για να διαχωριστούμε από τη ΛΑΕ, αλλά για να την βοηθήσουμε πιο ουσιαστικά στο έργο της, αφού σε κάθε περίπτωση η μαζική πολιτική δράση μας περνά μέσα από τη δράση της Λαϊκής Ενότητας. Η συγκρότησή μας δεν έχει καμία επιδίωξη ανταγωνισμού με τις άλλες πολιτικές οργανώσεις που συμμετέχουν στη ΛΑΕ, αλλά αντιθέτως στοχεύει να αποκτήσει ουσιαστικό, προωθητικό και δημιουργικό περιεχόμενο η συσπείρωση διαφορετικών δυνάμεων στο νέο πολιτικό μας εγχείρημα.

13. Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΑΡ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Οι δυνάμεις που συγκροτούν το Αριστερό Ρεύμα έχουν μια πολύχρονη διαδρομή μέσα από το κομμουνιστικό αριστερό κίνημα, τους ταξικούς αγώνες και την προσπάθεια αναθεμελίωσης και αναγέννησης της κομμουνιστικής και ριζοσπαστικής αριστεράς.

Το Αριστερό ρεύμα αποτέλεσε τη βασική δύναμη για τον μετασχηματισμό του ΣΥΝ σε δύναμη της ριζοσπαστικής αριστεράς, για την προώθηση της ενότητας όλου του χώρου της ριζοσπαστικής αριστεράς μέσα από τον ΣΥΡΙΖΑ, για τη γείωσή του με τους στόχους του ταξικού εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος και εν γένει του μαζικού κινήματος.

Το Αριστερό Ρεύμα μαζί με τις δυνάμεις που συγκροτήσαμε στη συνέχεια την Αριστερή Πλατφόρμα συμβάλλαμε ουσιαστικά μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ, ώστε να γίνεται πιο αιχμηρός ο προγραμματικός του λόγος, να τίθενται σε πρώτη προτεραιότητα τα μεγάλα αιτήματα των εργαζομένων και των άλλων λαϊκών στρωμάτων, να προωθείται ο στόχος για κοινή δράση της αριστεράς, να αποκτά ρεαλισμό το αίτημα για συγκρότηση κυβέρνησης της αριστεράς, η οποία θα τηρήσει με συνέπεια τις δεσμεύσεις της.

Πρωτοστατήσαμε μαζί με άλλους συντρόφους, στα συνδικάτα, στα λαϊκά προβλήματα, στις ευρωπορείες, στις κινητοποιήσεις του παγκόσμιου, του ευρωπαϊκού και του ελληνικού κοινωνικού φόρουμ, που συνετέλεσαν στην διαμόρφωση ενός νέου κινηματικού ριζοσπαστισμού, που μετασχηματίστηκε και σε πολιτικό ριζοσπαστισμό και δημιούργησε τη βάση για την διεύρυνση της πολιτικής και εκλογικής επιρροής του ΣΥΡΙΖΑ.

Υπογραμμίζαμε με έμφαση τις διαφορετικές μας απόψεις σε όλα τα όργανα του ΣΥΡΙΖΑ πάνω σε κρίσιμα προγραμματικά και πολιτικά ζητήματα, όπως αυτά της ευρωζώνης και της ΕΕ, σε θέματα συμμαχιών με πρώην στελέχη του ΠΑΣΟΚ που όχι μόνο δεν είχαν αγωνιστική διαδρομή, αλλά αντίθετως στήριξαν επανειλημμένα τα μνημόνια, σε ζητήματα δημοκρατίας στη λήψη των αποφάσεων και σε λειτουργίες που θα εξασφάλιζαν τη συλλογικότητα σε αντιπαράθεση με τον παραγοντισμό και τον αρχηγισμό .

Με την ανάληψη της κυβερνητικής εξουσίας επιδιώξαμε την εφαρμογή του προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ μέσα σε μια δύσκολη περίοδο, όπου δεν ήταν εύκολη υπόθεση η δημόσια διαφωνία σε μια νέα κυβέρνηση που είχε νωπή τη λαϊκή εντολή. Μολαταύτα διαφωνήσαμε στην εκλογή του Π. Παυλόπουλου στη θέση του Προέδρου της Δημοκρατίας, διατυπώσαμε δημόσια την ριζική αντίθεσή μας στη συμφωνία στο EYROGROUP της 20^{ης} Φλεβάρη, προωθούσαμε, τη διαφορετική μας στρατηγική και στο κόμμα και στην κοινοβουλευτική ομάδα και στο Υπουργικό συμβούλιο σε όλη την πορεία των διαπραγματεύσεων. Τα τέσσερα στελέχη του ΑΡ, που συμμετείχαν στην κυβέρνηση το πρώτο εξάμηνο του 2015, με το πλούσιο, δημιουργικό, αντιμνημονιακό και προοδευτικό έργο τους έδειξαν ότι η τότε κυβέρνηση, με βάση και τα δείγματα γραφής τους, θα μπορούσε να ακολουθήσει ένα άλλο εναλλακτικό δρόμο και όχι τη μνημονιακή συνθηκολόγηση.

Δημιουργήσαμε μάλιστα γύρω από τις θέσεις μας – ιδιαίτερα μετά τον Απρίλιο του 2015 – ευρύτερες συσπειρώσεις μέσα στα κομματικά όργανα με αποκορύφωμα τη συγκέντρωση τον Ιούλιο του 2015 υπογραφών 109 μελών της Κεντρικής Επιτροπής από τα 201, που ζητούσαν την σύγκλησή της για να μην εγκρίνει την υπογραφή μνημονίου από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ, που όμως η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ αντιμετώπισε με πραξικοπηματικό πολιτικό τρόπο.

Είναι γνωστή η διαφορετική προσέγγισή μας για τα ζητήματα της Ε.Ε. και της ένταξής μας στην ευρωζώνη από την περίοδο του ΣΥΝ (με κορύφωση το Μάαστριχτ, το σχέδιο ANAN, τους βομβαρδισμούς στη Γιουγκοσλαβία). Οι θέσεις μας για την Ε.Ε. και κυρίως για την έξοδο μας από

την ευρωζώνη, σημείο αιχμής της διαφορετικής μας προσέγγισης, κατατέθηκαν με πληρότητα και στο ιδρυτικό Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ ως κόμμα.

Στη βάση αυτής της προσέγγισής μας, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ έγινε κυβέρνηση, έγκαιρα καταθέσαμε την απόλυτη διαφωνία μας με τον ανιστόρητο και ιδεοληπτικό τρόπο που παρουσιαζόταν το μύθευμα της δυνατότητας να αλλάξουν – και μάλιστα χωρίς ρήξεις – τα δεδομένα μέσα στην Ευρωζώνη, και τη συναφή εκδοχή της ευκολίας των διαπραγματεύσεων, εκτίμηση που κατέληξε στην καταστροφική διαπραγματευτική τακτική της καθυστέρησης και της “δημιουργικής ασάφειας”. Η επιλογή αυτή που ήταν συνειδητή θέση και στάση για την ΕΕ, της ομάδας περί τον Α. Τσίπρα, οδήγησε στην παντελή έλλειψη ουσιώδους προετοιμασίας για ρήξη με τους δανειστές, για έγκαιρη διακοπή πληρωμών, όσον αφορά το χρέος, και έξοδο από την ευρωζώνη στην περίπτωση που αδυνατούσε να εφαρμοστεί το πρόγραμμα της αριστεράς, θέση που απόλυτα επιβεβαιώθηκε από την εξέλιξη των πραγμάτων και τη μνημονιακή στροφή του ΣΥΡΙΖΑ.

Το γεγονός ότι η στενή ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ υπό τον Αλέξη Τσίπρα, παρακάμπτοντας τα όργανα του ΣΥΡΙΖΑ, τα οποία τελικά και αγνόησε, διαμόρφωσε το έδαφος και τελικά επέλεξε να εγκαταλείψει το πρόγραμμα της αριστεράς και να υιοθετήσει το νεοφιλελεύθερο μνημονιακό πρόγραμμα του αντιπάλου, είναι ένα μεγάλο πλήγμα για τον κόσμο της αριστεράς, συνιστά μια οπισθοδρόμηση του αριστερού κινήματος, με πανευρωπαϊκές τουλάχιστον διαστάσεις, ενώ δίνει άλλοθι στις μνημονιακές επιλογές του παλιού αστικού πολιτικού συστήματος, ενισχύοντας την άποψη, ότι δεν υπάρχει εναλλακτική λύση πέρα από τη νεοφιλελεύθερη πολιτική.

Ωστόσο, και παρότι η τελευταία αρνητική εξέλιξη επισκιάζει την προηγούμενη θετική πορεία, εντούτοις δεν μηδενίζεται η τεράστια προσπάθεια των απλών αριστερών ανθρώπων και η δική μας να δημιουργηθεί ένα μεγάλο ρεύμα αντίστασης και πάλης, που μετεξελιχθηκε σε δύναμη κυβερνητικής λύσης και δημιούργησε πολλές προσδοκίες στον κόσμο της εργασίας. Αυτό εμπεδώνεται όλο και περισσότερο, όσο συνεχίζεται η εφαρμογή και του τρίτου μνημονίου και αναδεικνύονται οι καταστροφικές του συνέπειες, που οδηγούν τη χώρα και κυρίως τα λαϊκά στρώματα σε συνεχιζόμενη εξαθλίωση χωρίς προοπτική ανάκαμψης.

Η ζωή θα δώσει πιο οριστικές απαντήσεις, ωστόσο η εμπειρία μας δείχνει ότι υπό ορισμένες προϋποθέσεις θα μπορούσε η ριζοσπαστική αριστερά και το μέτωπο του ΟΧΙ, που συγκροτήθηκε στο δημοψήφισμα μέσα σε μια σκληρή και ταξικού χαρακτήρα αντιπαράθεση και αγκαλιάστηκε από το 62% των ψηφισάντων, να δρομολογήσει μια άλλη πορεία για τη χώρα. Σε κάθε περίπτωση αυτή η παρακαταθήκη δεν τελείωσε. Θα είναι παρούσα στους μελλοντικούς αγώνες.

Εμείς δώσαμε την μάχη μέσα από τον ΣΥΡΙΖΑ χωρίς να πετύχουμε την υλοποίηση του ριζοσπαστικού σχεδίου μας. Συνεπείς στις αρχές και τους στόχους μας διαχωρίσαμε τη θέση μας μόλις ο Αλ. Τσίπρας συνθηκολόγησε, συνομολογώντας μνημόνιο και αντιπαλέψαμε ενεργά την ψήφιση του 3^{ου} μνημονίου. Το ίδιο έκαναν και άλλοι σύντροφοί μας. Βιώσαμε μια τραυματική εμπειρία και πρέπει να εξετάσουμε αυτοκριτικά τη στάση μας για το αν μπορούσαμε να κάνουμε κάτι περισσότερο, για να αλλάξουμε την φορά των πραγμάτων.

Ωστόσο η πορεία μας μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ δεν μας δημιουργεί ενοχές, γιατί παλέψαμε με αποφασιστικότητα και ανιδιοτέλεια με βάση τις αξίες και τις πολιτικές μας θέσεις. Θεωρούμε θετικό το ότι συμβάλαμε στη διαμόρφωση ενός μεγάλου ριζοσπαστικού κινήματος, γιατί

συμμετείχαμε ενεργά σε ένα γεγονός παγκόσμιας εμβέλειας και ενδιαφέροντος, που η επίδρασή του δεν θα σβηστεί από την ηχηρή και ταπεινωτική συνθηκολόγηση μιας ηγεσίας, η οποία αποδείχτηκε πολύ κατώτερη των περιστάσεων και χρεώνεται την αποκλειστική ευθύνη για την τραγική διάψευση των ελπίδων και των προσδοκιών του κόσμου της αριστεράς, αλλά και σημαντικού μέρους της ελληνικής κοινωνίας, που για πρώτη φορά έκανε την υπέρβαση και της έδωσε την εμπιστοσύνη του.

Όσο αφορά τη μετεξέλιξή μας από ιδεολογικοπολιτική τάση σε πολιτική οργάνωση, που δραστηριοποιείται στα πλαίσια της ΛΑΕ, **θα μπορούσαμε και θα έπρεπε να προχωρήσουμε πιο γρήγορα και πιο αποφασιστικά** σε αυτή την κατεύθυνση. Το χρονικό διάστημα μετά τις εκλογές του Σεπτεμβρίου 2015 μέχρι σήμερα αναδείχτηκαν και **σοβαρές πολιτικές, λειτουργικές και οργανωτικές μας αδυναμίες**, που έχουν να κάνουν με ελλείμματα πολιτικής και οργανωτικής καθοδήγησης και συλλογικής δουλειάς, καθώς και με μη ανανέωση του στελεχικού δυναμικού μας, με αποτέλεσμα να δημιουργείται σε ορισμένα μέλη μας κλίμα αποστράτευσης, αδύναμη πολιτική δουλειά στη νεολαία κλπ.

Όσο αφορά τη δουλειά μας στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα και στην τοπική αυτοδιοίκηση πραγματοποιήσαμε ως αριστερό ρεύμα δύο θεματικές συνδιασκέψεις τον Ιούνιο του 2016, όπου πήραμε συλλογικές αποφάσεις. Σε ορισμένους χώρους παρατηρήθηκε καθυστέρηση στην εφαρμογή τους, ωστόσο προχωράμε πιο αποφασιστικά σε αυτή την κατεύθυνση.

Με αφορμή την ιδρυτική μας πράξη ως πολιτικής οργάνωσης μπορούμε και πρέπει να προχωρήσουμε σε **ουσιαστική και τολμηρή συλλογική αξιολόγηση και ανανέωση του στελεχικού δυναμικού μας** από τη βάση έως τα κεντρικά όργανα.

Σε κάθε περίπτωση, παρά τα λάθη και τις αδυναμίες μας, ποτέ δεν συμβιβαστήκαμε και δεν συνθηκολογήσαμε και συνεχίζουμε τον αγώνα μας για την αντιμνημονιακή ανατροπή με σοσιαλιστικό ορίζοντα.

14. ΤΟ ΑΡ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Οι λαϊκοί και ιδιαίτερα οι εργατικοί αγώνες δεν είναι αυτή την περίοδο στο επίπεδο που απαιτεί η μεγάλη αντικοινωνική επίθεση, που δέχονται οι εργαζόμενοι, οι συνταξιούχοι και όλος ο λαός. Μεγάλες αντεργατικές ανατροπές περνούν χωρίς να υπάρξουν κοινωνικές αντιδράσεις μεγάλης κλίμακας. Κυριαρχεί η δυσπιστία ως προς τη δυνατότητα αντιμνημονιακής ανατροπής και ως προς την ύπαρξη και ρεαλιστικότητα μιας εναλλακτικής πρότασης.

Σε αυτό έχει συμβάλει το κλίμα ηττοπάθειας και απογοήτευσης λόγω της μνημονιακής μετάλλαξης του ΣΥΡΙΖΑ, ο διαβρωτικός ρόλος του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού αλλά και η κατάσταση πολυδιάσπασης και αντιπαραθέσεων στο χώρο της Αριστεράς και των συνεπών αντιμνημονιακών δυνάμεων.

Θετικές εξαιρέσεις αποτέλεσαν το τελευταίο διάστημα οι αγώνες, οι οποίοι αφορούν την **αποτροπή των πλειστηριασμών πρώτης κατοικίας και λαϊκής περιουσίας**, που ήταν δυναμικοί και **νικηφόροι**, αφού επί πέντε μήνες τους έχουν αποτρέψει, οι μαζικοί και μαχητικοί αγώνες των **συνταξιούχων και των ΑμεΑ**, οι κινητοποιήσεις ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις

της **ΕΥΔΑΠ** και της **ΕΥΑΘ**, καθώς και ο πολυήμερος και **νικηφόρος αγώνας των ναυτεργατών**, που ανάγκασε σε υποχώρηση την κυβέρνηση.

Το Α.Ρ. επισημαίνει με έμφαση τα φαινόμενα κρίσης και παρακμής που διανύει το συνδικαλιστικό κίνημα και τονίζει την επείγουσα σημασία μιας σχεδιασμένης προσπάθειας για την αναζωογόνηση και την ταξική ανασυγκρότηση του με σταθερό μέτωπο ενάντια στον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό και για την ανάκτηση της αγωνιστικής αξιοπιστίας συνδικάτων και συνδικαλιστικού κινήματος.

Οι δυνάμεις του Αριστερού Ρεύματος, που δραστηριοποιούνται στο εργατικό σ.κ., πρέπει να εργάζονται με βάση τις εξής αρχές και προτεραιότητες:

- Ανάπτυξη και κλιμάκωση ενωτικών εργατικών και λαϊκών αγώνων ενάντια στις μνημονιακές πολιτικές, ενάντια στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ που τις εφαρμόζει και ενάντια σε όλες τις μνημονιακές πολιτικές δυνάμεις που τις υποστηρίζουν.

- Ενίσχυση του αντιμνημονιακού χαρακτήρα των αγώνων και σύνδεσή των αιτημάτων για τα ειδικά προβλήματα των εργαζομένων με την ανάγκη προώθησης εναλλακτικής οικονομικοκοινωνικής και πολιτικής διεξόδου.

- Επιμονή και σταθερότητα στα ανοικτά πολιτικά, ιδεολογικά, αξιακά και συνδικαλιστικά μέτωπα μας στον κυβερνητικό – εργοδοτικό συνδικαλισμό, που κρατούν σε ακινησία και υποταγή την εργατική τάξη.

- Επίμονη προσπάθεια για την δημοκρατική και αγωνιστική αναζωογόνηση της λειτουργίας και δράσης των πρωτοβάθμιων σωματείων, ως βασικό κύτταρο του συνδικαλιστικού κινήματος.

- Σχεδιασμένη και σταθερή δουλειά στους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα, τους ελαστικά απασχολούμενους, τους μετανάστες και τους ανέργους.

- Ενίσχυση των συντονισμών πρωτοβάθμιων και δευτεροβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων, διεύρυνση της συμμετοχής και απεύθυνσής τους, ώστε να συγκροτήσουν ενιαίο κέντρο αγώνα σε διάκριση από τον εργοδοτικό – κυβερνητικό συνδικαλισμό, χωρίς να διασπούν την οργανωτική ενότητα του σ.κ.

- Συμβολή στη συγκρότηση συνελεύσεων και επιτροπών αγώνα σε χώρους εργασίας – γειτονιές, σε συνεργασία με άλλες μαχόμενες συνδικαλιστικές και κινηματικές δυνάμεις.

- Στήριξη στις προσπάθειες συγκρότησης συσπειρώσεων και επιτροπών ανέργων και επισφαλώς εργαζομένων.

- Αγωνιστική στάση και προτάσεις για κινητοποιήσεις σε όλα τα επίπεδα του συνδικαλιστικού κινήματος (πρωτοβάθμιο, δευτεροβάθμιο, τριτοβάθμιο).

- Πρωτοπόρα δράση για συντονισμό των εργαζομένων με τους μικρομεσαίους επαγγελματίες, αγρότες, επιστήμονες, τους ανέργους, τους συνταξιούχους, καθώς και τη νεολαία, για την μη

εφαρμογή και ανατροπή των μνημονιακών πολιτικών, της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ που τις εφαρμόζει και ολόκληρου του μνημονιακού πολιτικού μπλοκ που τις στηρίζει.

Το Αριστερό Ρεύμα στηρίζει πλατιές αυτόνομες συνδικαλιστικές παρατάξεις και σχήματα και παρεμβαίνει το ίδιο και οι δυνάμεις του στο συνδικαλιστικό κίνημα με σαφή ταξικό, αντιμνημονιακό και αντικυβερνητικό προσανατολισμό. Οι αυτόνομες αυτές συνδικαλιστικές πλατιές παρατάξεις και σχήματα που στηρίζει το Αριστερό Ρεύμα, οφείλουν να θεμελιώνονται σε μια μαχητική ταξική, αντιμνημονιακή αντικυβερνητική δράση και σε αυτές μπορούν να συμμετέχουν όλοι/ες, χωρίς εξαίρεση, οι εργαζόμενοι/ες που συμφωνούν με τις προγραμματικές αρχές τους. Αυτονομήτως, όμως, δεν έχουν καμιά θέση σε αυτές τις παρατάξεις στελέχη των μνημονιακών κομμάτων και φυσικά του νεομνημονιακού ΣΥΡΙΖΑ, τα οποία ασκούν κυβερνητικό συνδικαλισμό και εκ των πραγμάτων σηματοδοτούν αυτά τα κόμματα και τον αντεργατικό ρόλο τους.

Τα μέλη του ΑΡ, που δραστηριοποιούνται στο συνδικαλιστικό κίνημα, οφείλουν να συμμετέχουν και να στηρίζουν τα ψηφοδέλτια που με δημοκρατικές διαδικασίες έχουν αποφασίσει να στηρίξουν η ΛΑΕ και ΑΡ, απέναντι στις δυνάμεις του κυβερνητικού και του εργοδοτικού συνδικαλισμού.

Παραμένουμε στην αντίληψη της αυτονομίας του σ.κ. από την κυβέρνηση, την εργοδοσία και τα κόμματα. Η αυτονομία και η αυτοτέλεια των συνδικαλιστικών παρατάξεων δεν έχει καμιά σχέση με την αυτονομία των ηγεσιών τους ή όποιων άλλων στελεχών τους από τη συλλογικότητα, τις συλλογικές λειτουργίες και αποφάσεις και ούτε η συνδικαλιστική ιδιότητα ακυρώνει την ιδιότητα, το ρόλο και τις υποχρεώσεις του μέλους του ΑΡ.

Τα μέλη του ΑΡ συμμετέχουν στο σ.κ. αλλά και στους συλλογικούς κοινωνικούς φορείς του τόπου κατοικίας τους και – σεβόμενοι την αυτονομία του μαζικού κινήματος και χωρίς καπελώματα – θέτουν σε πολιτική ζύμωση και αγωνίζονται να προωθήσουν τις θέσεις και το πρόγραμμά μας.

Το ΑΡ καλεί όλα τα μέλη και τα στελέχη του, που δραστηριοποιούνται στο σ.κ., να κινηθούν **ενωτικά, με γνώμονα και πλήρη σεβασμό στις παραπάνω κατευθύνσεις του**. Να πρωτοστατήσουν στην ανάπτυξη εργατικών και λαϊκών αγώνων για τη μη εφαρμογή των νέων και παλιών μνημονιακών νόμων, για την κατάργηση όλων των μνημονίων και για την αντιμνημονιακή δημοκρατική ανατροπή.

Ιδιαίτερο ζήτημα, που πρέπει με επίμονο και ενωτικό τρόπο να προωθηθεί, αποτελεί η παραταξιακή συσπείρωση των δυνάμεών μας μέσα στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα με διαχωρισμό από λογικές και στελέχη που αναβιώνουν έναν νέο κυβερνητικό συνδικαλισμό.

Το ΑΡ θα ασχοληθεί περισσότερο με την αυτοτελή ιδεολογική και πολιτική δουλειά του μέσα στην εργατική τάξη και με τα ζητήματα θεωρίας και στρατηγικής στο εργατικό κίνημα, όπου τα σοβαρά κενά στη δουλειά μας, μας οδηγούν σε οργανωτισμό και πρακτικισμό μέσα στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα.

15. ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΡΕΥΜΑ ΚΑΙ Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ

Η συντριπτική υπεροχή των συντηρητικών δυνάμεων στην Τ.Α, τα μεγάλα εμπόδια που ορθώνονται από την εφαρμογή του “Καλλικράτη” και των μνημονίων και τα ανυπέβλητα αδιέξοδα, στα οποία αυτή έχει περιέλθει, διαμορφώνουν ένα πολιτικοκοινωνικό τοπίο που ευνοεί τη δική μας διακριτή και μαχητική παρουσία. Οι εξελίξεις όμως και στην Τ.Α είναι συνυφασμένες με τις εξελίξεις στο σύνολο της πολιτικής και κοινωνικής ζωής.

Με βάση αυτά τα δεδομένα, οφείλουμε μακριά από υστεροβουλίες, ευκολίες, σπασμωδικές ή και παρορμητικές αντιδράσεις, με συντροφικό και αλληλέγγυο τρόπο και χωρίς καμιά διάθεση να παραβλέψουμε πραγματικά προβλήματα να προωθήσουμε την αγωνιστική ανασύνθεση των δυνάμεων της ριζοσπαστικής αριστεράς στο χώρο της Τ.Α. Με αγωνιστική – κινηματική λογική, σε σύγκρουση με την κυβέρνηση και με τη μνημονιακή κυβερνητική πολιτική, τις νεοφιλελεύθερες λογικές, με στόχο τη δημιουργία **αυτόνομων, διακριτών και πλατιών, αυτοδιοικητικών συσπειρώσεων και κινήσεων**, ενόψει και των Αυτοδιοικητικών Εκλογών του 2019.

Οι διακριτές αυτές συσπειρώσεις και κινήσεις θα πρέπει να πολιτεύονται σε αντιμνημονιακή, αντικαλλικρατική κατεύθυνση και να έχουν, ειδικότερα, δραστικό μέτωπο ενάντια στις κυβερνητικές μνημονιακές επιλογές λιτότητας και υποβάθμισης της Τ.Α. Οι συσπειρώσεις και οι κινήσεις αυτές θα πρέπει ταυτόχρονα να δραστηριοποιούνται στη βάση ενός θετικού ριζοσπαστικού αυτοδιοικητικού προγράμματος αντιμετώπισης των λαϊκών προβλημάτων, τοπικής και γενικότερης σημασίας, και να θεμελιώνονται σε μια αγωνιστική κινηματική παρέμβαση στις τοπικές κοινωνίες για την προώθηση των τοπικών υποθέσεων και την υπεράσπιση των δημόσιων αγαθών.

Τα μέλη και στελέχη μας δεν μετέχουμε και δεν στηρίζουμε αυτοδιοικητικά σχήματα, που είναι ή λειτουργούν ως παραρτήματα της κυβέρνησης και δεν αμφισβητούν και δεν καταγγέλλουν τις κυβερνητικές μνημονιακές πολιτικές. Επίσης τα μέλη και στελέχη μας δεν συνεργάζονται με αυτοδιοικητικά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ και άλλων μνημονιακών κομμάτων, που εκ της ιδιότητάς τους στηρίζουν μνημονιακές και αντικοινωνικές πολιτικές.

Βασική κατεύθυνση της λογικής μας είναι να μπορέσουμε να συμπορευθούμε αγωνιστικά με τις άλλες αριστερές και ριζοσπαστικές δυνάμεις, αλλά και μαχόμενες αντιμνημονιακές δυνάμεις, που δρουν στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, με βάση κοινό προγραμματικό σχέδιο. Σε αυτή την κατεύθυνση στηρίζουμε το **συντονισμό αιρετών** για μία αντιμνημονιακή, ριζοσπαστική εναλλακτική πορεία της αυτοδιοίκησης, που συγκροτήθηκε για την πρωτοβάθμια αυτοδιοίκηση, και θα συμβάλλουμε για τη δημιουργία παρόμοιου συντονισμού αιρετών της περιφερειακής αυτοδιοίκησης.

16. ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΠΕΥΜΑ ΚΑΙ ΝΕΟΛΑΙΑ

Χωρίς ένα μαζικό πολιτικό κίνημα νεολαίας, καμία ανατροπή με προοδευτικό πρόσημο δεν μπορεί να είναι εφικτή. Άλλωστε, ιστορικά, η νεολαία είναι αυτή που πολλές φορές πρωτοστάτησε σε κρίσιμους αγώνες τόσο στην Ελλάδα, όσο και διεθνώς. Είναι ωστόσο γεγονός ότι το τελευταίο διάστημα και γενικότερα τα τελευταία χρόνια, δεν έχει εκδηλωθεί μία μεγάλη αντίδραση από πλευράς νεολαίας, με σημαντικές φυσικά εξαιρέσεις (άρθρο 16, Δεκέμβρης 2008, πλατείες 2011 κλπ).

Η εξέλιξη αυτή μπορεί να ερμηνευθεί με ενδογενείς και εξωγενείς παράγοντες. Αρχικά, η εδραίωση του νεοφιλελευθερισμού από τη δεκαετία του 1970 και μετά, κατέστησε κυρίαρχες μία σειρά από αρχές – ανταγωνιστικότητα, ατομικισμός, καταναλωτισμός, “το τέλος της Ιστορίας” και των “μεγάλων αφηγήσεων” – εχθρικές προς την ιδέα της οργάνωσης και συστράτευσης της νεολαίας στην Αριστερά. Παράλληλα, την ίδια εποχή, η Αριστερά βιώνει τη δική της υποχώρηση (κατάρρευση του “υπαρκτού” σοσιαλισμού) και αδυνατεί να εμπνεύσει με τα δικά της προτάγματα, ενώ λόγω και των παραπάνω σημειώνεται -με εξαιρέσεις φυσικά- μία συνολική κάμψη των συλλογικών διεκδικήσεων και συλλογικών νικών.

Ωστόσο, θα εθελουφλούσαμε, αν δεν αναγνωρίζαμε ότι πέρα από τους παραπάνω παράγοντες, υπάρχουν μία σειρά από λόγους που αφορούν τη δική μας οργάνωση. Είναι γεγονός ότι ακόμα και την εποχή τις εκλογικής ανόδου του ΣΥΡΙΖΑ, η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ (και προγενέστερα η νεολαία ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ) δεν κατάφερε να συσπειρώσει πλατιά τμήματα της νεολαίας, αλλά ούτε και να πολιτικοποιήσει σε βάθος τα υπάρχοντα μέλη της.

Ένας από τους βασικούς λόγους για το περιορισμένο μέγεθος αλλά και τη φτωχή πολιτική δουλειά της νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ είναι ότι αυτή αντιμετωπιζόταν και από το Κόμμα ως ένα πεδίο εσω-τασικών συσχετισμών, με αποτέλεσμα η ενδοκομματική σύγκρουση να αποκτά δυσανάλογη ένταση στο εσωτερικό της νεολαιίστικης Οργάνωσης, μονοπωλώντας πολλές φορές την εσωτερική της λειτουργία. Αυτό δεν σημαίνει ότι η Νεολαία δεν έχει να επιδείξει θετικά δείγματα γραφής, τόσο όσον αφορά την κινηματική της δράση όσο και την παρέμβασή της εντός ΣΥΡΙΖΑ, αφού οι θέσεις της κατά κύριο λόγο ήταν πιο ριζοσπαστικές από αυτές του κόμματος.

Η παραπάνω κριτική ισχύει και για το ίδιο το Αριστερό Ρεύμα, που στην ήδη μικρή οργάνωση της Νεολαίας η παρέμβασή του ήταν διαχρονικά περιορισμένη. Εξαιρέση αποτελεί η πρώτη περίοδος συγκρότησης της Νεολαίας Συνασπισμού-EAN, χωρίς ωστόσο κατόπιν να δοθεί η απαραίτητη συνέχεια. Το γεγονός αυτό θα πρέπει να αποτελέσει τροφή για σκέψη όσον αφορά το παρόν και το μέλλον του ΑΡ, αναζητώντας τους λόγους εκείνους για τους οποίους δεν καταβάλαμε τις απαραίτητες οργανωτικές και ιδεολογικοπολιτικές προσπάθειες, για να προσελκύσουμε στις γραμμές μας νέους και νέες. Στα θετικά της παρέμβασής μας στη Νεολαία, οφείλουμε να καταλογίσουμε το γεγονός ότι μέσα στο κλίμα που περιγράφηκε παραπάνω το Αριστερό Ρεύμα Νεολαίας αποτέλεσε σταθερά έναν παράγοντα πολιτικοποίησης και ριζοσπαστικοποίησης της λειτουργίας και των θέσεων της νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ.

Λαμβάνοντας υπόψη όλα τα παραπάνω οφείλουμε να οργανώσουμε σήμερα την παρέμβασή μας στη νεολαία μέσω της Λαϊκής Ενότητας. Είναι παραπάνω από σαφές ότι οι νέες γενιές δεν θα έχουν κανένα μέλλον, εάν δεν ανατραπεί το μνημονιακό κατεστημένο. Αυτό σημαίνει δύο βασικά καθήκοντα για εμάς: πρώτον, να δομήσουμε το πρόγραμμά μας, δηλαδή την εναλλακτική πρόταση για έξοδο από το ευρώ, με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορέσει να απαντήσει στις ανάγκες της νέας γενιάς, δίνοντας λύση στο μείζον πρόβλημα που είναι η ανεργία και η μετανάστευση, και δεύτερον, με άξονα την πρόταση αυτή, να παρέμβουμε στους κοινωνικούς χώρους όπου ζουν και εργάζονται οι νέοι και οι νέες, εμπνέοντάς τους και εντάσσοντάς τους σε μια μεγάλη συλλογική προσπάθεια και ένα στρατηγικό συλλογικό όραμα.

17. ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΛΑΤΥ ΜΑΧΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ ΚΑΙ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ

Οι σύγχρονες κοινωνίες, η εργατική τάξη, τα καταπιεσμένα λαϊκά στρώματα και ιδιαίτερα οι νέοι άνθρωποι, έχουν ανάγκη από μια νέα αφήγηση μιας πιο δίκαιας κοινωνίας, των απελευθερωτικών οραμάτων, την ελπίδα ότι οι κοινωνικές σχέσεις δεν είναι οριστικά διαμορφωμένες σε ένα πλαίσιο εκμετάλλευσης, δραματικών εισοδηματικών ανισοτήτων, ανισοτιμίας των πολιτών, έκπτωσης και παρακμής αξιών. Τα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας έχουν ως αφετηρία τις καπιταλιστικές σχέσεις, τη βασική αντίθεση κεφαλαίου εργασίας, αλλά περιπλέκονται με άλλες νέες και παλιές αντιθέσεις.

Τα μεγάλα οράματα δεν έρχονται από τον ουρανό ως έτοιμες λύσεις. Οικοδομούνται μέσα από τις προσπάθειες και τις μάχες να αντιμετωπιστούν τα σημερινά υπαρκτά προβλήματα που βιώνουν ο λαός και η νεολαία.

Κεντρικό ζήτημα για την επόμενη περίοδο είναι η ανατροπή των μνημονίων και η αντιμετώπιση των προβλημάτων επιβίωσης του λαού μας, η χάραξη μιας πορείας ριζοσπαστικής αλλαγής για τη χώρα μας με κατεύθυνση τον σοσιαλισμό και η πρόκληση τεκτονικών αλλαγών στην Ευρώπη.

Η κατάκτηση αυτών των στόχων προϋποθέτει την ύπαρξη των κοινωνικών υποκειμένων που θα συμβάλουν στις μεγάλες αυτές αλλαγές. Η ανάπτυξη ενός νέου μαζικού, δημοκρατικού, ταξικά προσανατολισμένου ρεύματος ανατροπής, μια συμμαχία των λαϊκών στρωμάτων, που θα συγκροτεί μια νέα κοινωνική πλειοψηφία ανατροπής και θα αναζητήσει και στη πορεία και κυβερνητική εκπροσώπηση, είναι ο θεμελιώδης άμεσος στόχος μας στο πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο.

Απαιτείται μια διπλή προσπάθεια στο κοινωνικό και στο πολιτικό επίπεδο, η οποία θα κινείται ταυτόχρονα και στις δύο αυτές τεμνόμενες κατευθύνσεις.

Η ΛΑΕ χρειάζεται να αποκτήσει ηγεμονικό ρόλο **στη συγκρότηση ενός ευρύτατου πολιτικού, κινηματικού και εκλογικού μετώπου των αριστερών και αντιμνημονιακών δυνάμεων**, που θα οδηγεί στην ανατροπή. Στα πλαίσια αυτά η ΛΑΕ θα επιδιώξει με σχέδιο, επιμονή και υπομονή την κοινή δράση, τη συνεργασία και τη συμπαράταξη σε ένα κοινό πρόγραμμα ανατροπής κατ' αρχή όλων των δυνάμεων της αριστεράς, ακόμη και αυτών που σήμερα αρνούνται αυτές τις ενωτικές κατευθύνσεις. Σε συνθήκες οικονομικής παρακμής και κοινωνικής εξαθλίωσης θεωρούμε αδιανόητη την έλλειψη κοινής δράσης και συνεργασίας όλων των χώρων της αριστεράς. Η συγκρότηση ενός φόρουμ διαλόγου των δυνάμεων της αριστεράς θα βοηθήσει στην υλοποίηση αυτής της κατεύθυνσης.

Ταυτόχρονα η ΛΑΕ χρειάζεται να αναλάβει πρωτοβουλίες για την προσέλκυση σε αυτό το μέτωπο των ευρύτερων δυνατών αντιμνημονιακών, προοδευτικών, δημοκρατικών και πατριωτικών δυνάμεων στη βάση ενός προγράμματος ακύρωσης των μνημονίων και εξόδου από την ευρωζώνη και το οποίο θα συμπεριλαμβάνει, μεταξύ των πολλών άλλων, τη διαγραφή του δημόσιου χρέους, μια γενναία σεισάχθεια στα ιδιωτικά χρέη, την εθνικοποίηση των τραπεζών, ένα σχέδιο παραγωγικής ανασυγρότησης και ανάπτυξης προς όφελος του λαού κλπ.

Συμβολικά θα λέγαμε ότι ένα σύγχρονο μέτωπο τύπου ΕΑΜ γίνεται αναγκαίο στις σημερινές περιστάσεις και με επίκαιρους όρους και το οποίο θα έχει βγάλει συμπεράσματα για να μην

επαναληφθούν στη νικηφόρα πορεία του απαράδεκτες συμφωνίες **συνθηκολόγησης και συμβιβασμού** σαν αυτές που έγιναν στο παρελθόν.

Αντίστοιχες πρωτοβουλίες πρέπει ταυτόχρονα να αναληφθούν από σύγχρονες ταξικού προσανατολισμού δυνάμεις μέσα στο μαζικό, και ιδίως στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, με στόχο να αλλάξουν οι συσχετισμοί σε όλη την κλίμακά του, σε όφελος του αυτόνομου ταξικού και διεκδικητικού ρεύματος, με στόχο, όπως προαναφέρθηκε, να δημιουργηθεί ένα κέντρο αγώνα και ένας συντονισμός των από κάτω, ο οποίος, χωρίς διάσπαση των συνδικάτων, θα επιχειρεί να υπερβεί τα προβλήματα που προκαλεί η συμβιβασμένη και παραδομένη πλειοψηφία της ηγεσίας της ΓΣΕΕ, ο ταξικά συμβιβασμένος αλλά και ο δογματικά αντιενωτικός συνδικαλισμός.

Δεν υποτιμάμε καθόλου τα σοβαρά προβλήματα που έχει προκαλέσει η υπαναχώρηση και η μνημονιακή στροφή του ΣΥΡΙΖΑ, ούτε τα προβλήματα οργάνωσης και ταξικού προσανατολισμού των κινημάτων. Όμως η ίδια η ζωή αποδεικνύει ότι μπορεί να αναπτύσσονται μεγάλα κινήματα και να δημιουργούνται τεράστιας εμβέλειας γεγονότα, όπως είναι αυτά των κινητοποιήσεων στις αρχές του 2016, τα οποία εκδηλώθηκαν σε ελάχιστο χρόνο μετά τις εκλογές, δημιουργώντας έτσι έναν πολύ πυκνό πολιτικό χρόνο, ρευστότητα και αποσταθεροποίηση στο πολιτικό σκηνικό.

Το εργατικό και ευρύτερα το λαϊκό κίνημα πρέπει να ισχυροποιηθεί και να παίξει τον καθοριστικό του ρόλο. Να αναπτυχθεί στο επίπεδο γειτονιάς, στους χώρους εργασίας, στους κλάδους και σε κεντρικό επίπεδο, να αποκτήσει μαζικότητα, επιμονή και ευρύτερο προσανατολισμό για την ανασυγκρότηση της χώρας και με νέα ζωογόνα προοδευτική και σοσιαλιστική προοπτική, η οποία θα υπερβαίνει τα προβλήματα, πολιτικά και οικονομικά, που έσπρωξαν τα σοσιαλιστικά πειράματα στην στρέβλωση, την αποτυχία και την κατάρρευση.

Ιδιαίτερα σημαντική είναι η παρέμβαση της εργατικής τάξης, η παρέμβαση της νεολαίας μέσα στο κίνημα, με βάση τα οξύτερα προβλήματα της νέας γενιάς στην εργασία, στη μόρφωση, στον πολιτισμό και την ποιότητα ζωής, αλλά και στη συγκρότηση του πολιτικού μας φορέα, ώστε να δημιουργηθεί μια νέα δυναμική, έμπνευση, επαναστατική ζωντάνια και καινοτομία.

**ΙΣΧΥΡΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΡΕΥΜΑ ΣΕ ΙΣΧΥΡΗ ΛΑΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΑΝΑΤΡΟΠΗ**

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2017